

Edebiyat, Kültür ve Sanat Gazetesi

"MARUZAT"

1. Sayı 2017

Yürüdüğüm yollar varamayınca zamansızlığa
ve ben tanıyamayınca mekanın gözlerini
korkuyorum
burası evim değil
Bir adam bağılıyor yüzünü bulanık sular ardında görüyorum;
Dünyaya alışmak bir lanete kabul edilmektir buyuruyor
Kabeye çok katlı çok camlı filler yürüyor
Görüyoruz ve taş alacak cesaretimiz yok elimize
Kuş olup uçacak cesaretimiz beraberce, ebabilce
Çünkü white chocolate mocha kadar yerliyiz
Banka kredisine fetva veren alimler kadar müslüman
Çocukluğumu özlüyorum
Kıblenin neresi olduğunu bilmemeyi
Secde etmeyi anama çünkü onun göğü gökdelen
Elest bezminden tanışık olduğum ruhları özlüyorum
Özlüyorum seni,
zarif şehirlerini özlüyorum
Sana her şiirde mütemadiyen yer veriyorum
Tanrı bakışlı çocuklara ismini
Sen ey adak adatan susmayı
Ey kıyıları aşındıran suskunluk
Sen dile sığmayan, sen anlatamadığım
sen ben anlatmasam da bilirsin gönle gönülmüş aşklar mezarlığıdır Anadolu
Seni tanıyınca tanıdım onu
aşındırdım dört bir yanını
Keşkeler bıraktım gönle gömülen aşklara
ve akıttan yaşlara toprak
sulansın diye çiçekler
Çünkü şeyhim söylemişti: her şeyin bir guslü var
Çünkü anladım toprak en çok benzeyen sana ve senin her köşen çiçek
Anladım biz birleşmeliyiz,
bir olmalıyız, bir
Allah bir, Allah büyük, Allah güzel
topraklarımızı karıştırmalıyız birbirine
Ben eski bir Bosna şarkısı söylemeliyim
Sana savaşmadan bırakmalıyım kendimi sen de kapımı çalmalısın dilim açılmalı
Çünkü meşru bir gerekçe dil yılanı deliğinden çıkarmaya
Ve bizim başını ezmemiz gereken onca yılan var
Zaten bu yüzden birlik, zaten bu yüzden ümmet zaten bu yüzden tevhid
kapımı çal açılın dilim, sana bütün yılanların yerini söyleyeceğim

Siz sayın okur;

Evet, siz! Size bir maruzatımız var, yaşatmaya değer. Çünkü birazdan okuyacaklarınız size ve bize hayatta sunulan maruzat'ların bir yansıması değil. Biz bu maruzat'a bakmadık; biz bu maruzat'ı gördük. Hiç bir tarlanın ekinlerine dokunmadık. Paylaştıklarımız ve paylaşacaklarımız, avare dolaşırken aklımıza gelenlerden ibaret değil.

Büyüklerimiz, önce cefa sonra sefa dediler her zaman. Biz cefasını çekmeye yemin

etmişken, sefasını hesaba katmayarak çıktık yola, sevdıyla... Önce yapabilmek için uğraştık, sonra açıklama gereği duymadan önünüze sunduk çünkü bizler şiir denen yastayken, şairlerin içini gördük biraz da... Ve o şairlerdir ki sözlerinde yeni bir doğuma gebedirler; açıklamalarla kendilerini öldürmeksizin... Biz üzerimize düşeni yapmış olduk böylece. Yılmadan, elinizde bulunan kağıt yığınının bütünleştirmeye çalıştık.

Size bir maruzat'ımız var; yaşamaya ve hatta yaşatmaya değer... Hatalarımız, kusurlarımız elbette var fakat biz bu kusurlarda nefes alıyoruz. Gökyüzündeki çatlaklar arasından güneşi görmeye çalışıyoruz. Ama biliyoruz ki çocukken iki dağın arasından doğan güneş gibi gülmeyecek artık bu güneş. İşte tam da bu yüzden af dilemeye değil, yaşatmaya geldik! Heybeleri bir nebze doldurmaya geldik! Bir Maruzat'ımız var demeye geldik!

Maruzat Ekibi

Makus Tarihinizi Yaşatmayalım

There should be a "total and complete shutdown" of Muslims entering the United States

Dünyanın bugünlerde en çok konuşulan olayı ile ilgili bir haber ajansından aldığım kesit:

ABD Başkanı Donald Trump, ülkelerindeki savaştan kaçan Suriyelilerin ABD'ye girişini, "ikinci bir emre kadar" durdurdu. Trump, nüfusunun çoğunluğu Müslüman olan 7 ülkenin vatandaşlarına da 3 aylık vize kısıtlaması getirdi.

Dün akşam imzalanan başkanlık kararnamesine göre Irak, Suriye, İran, Libya, Sudan, Somali ve Yemen vatandaşları, bu süre içinde ABD vizesi alamayacak. "Yabancı teröristlerin ABD'ye girişinden ülkeyi korumak" başlıklı kararname ile birlikte tüm göçmen kabul işlemleri de 4 aylığına askıya alındı. Kararnameyi ABD'nin yeni Savunma Bakanı

James Mattis'in yemin töreninin ardından Pentagon'da imzalayan Trump, "Radikal İslamcı teröristleri ABD dışında tutmak için bir dizi güvenlik tedbiri alıyorum. Sadece ülkemize destek olacak ve insanımızı içten seven kişileri buraya kabul etmek istiyoruz" dedi.

Başkanlık görevini 20 Ocak'ta devralan Trump, seçim kampanyası sırasında Müslümanların ABD'ye girişine kısıtlama getirme vaadinde bulunmuştu.

ABD'nin yeni başkanının adımına Demokratlar, ABD'li ve uluslararası insan hakları örgütleri karşı çıkıyor.

Şok şok şok...

Donald Trump, evet şu Amerika'nın yeni başkanı olan Trump, ülkesine Müslüman giriş yasağı koydu. Sadece Yemen'e, Suriye'ye veya Somali'ye konmadı bu yasak aslında tüm İslam âlemine konuldu. Ve bunun karşısında tepkisiz kalan, kimsenin şaşımayaacağı üzere bir batı var. Biz ise (ASİL TÜRK MİLLETİ) bu durumun ne kadar farkındayız ve ne yapıyoruz? Acaba yasak konulan ülkeler arasında Türkiye bulunmadığı için seviniyor muyuz, yoksa bu olayın ırk ayrımı olmaksızın tüm Müslümanlara hitap ettiğinin farkına varmış mıyız?

Yok be! Türkiye laik bir devlet, ne etkilenecekmişiz! Hatırlatmak isterim bu ülkenin yüzde 99,2sinin kimliğinde Müslüman yazıyor!-.

Batı hayranlığını ne zaman geride bırakmayı düşünüyoruz? Ne zaman eşarplarımızdaki Amerika bayrağından kurtulacağız? Ne zaman uzun süren bir öğle uykusundan kalkacağız? Yakındığım durumlar cahillikten, ne olduğumuzu bilmediğimizden kaynaklanıyor. Diplomalı cahillik de bu işin içine giriyor. Bakınız; her yerde, özgürüz, diye sloganlar atılıyor; "egemenlik kayıtsız şartsız milletindir" deniyor. Egemenlik ne zaman milletin oldu? Şimdiki duruma bakarsak hiç de özgür değiliz. Çünkü bizi kalıplara soktular. Sen sağcısın, barışçısın; ben solcuyum, devrimciyim anarşistim; şu Müslüman, ülkeme giremez, bu terörist... Bizi bu kalıpların içine sokup hayatımızı yöneten insanlar ancak özgürüm

diyebilirler, o da belki. Birileri bağlı olduğu sürece özgürlük, gücün kendisidir. Güç de ya para ya da eğitimidir. Ben eğitim üzerinde durmak istiyorum.

Sizce şimdiki Müslüman dünyası geceleyin gökyüzüne baktığında sadece "Sübhaneallah" demekle yetinmeyip bir de gökyüzüne neden sorusunu sorsa, neden yıldızlar böyle, Mars, Jüpiter, Pluton ne alaka diye araştırırsa, sorgulasa hangi batı medeniyeti bizi kapısından çevirebilir? Neden sorusunun cevabını bulunca batının kapısını kim çalar ki? Hangi batı medeniyeti 10 asır öncesi gibi benden etkilenmeyecek, ilim öğrenmek için benim topraklarıma koşmayacak? Çünkü İslam medeniyetinin zirvede olduğu zamanda Müslümanlar her gördüğü toprağı fethetmiyordu, ilim ve bilimdi hakikatleri.

Biz Elhamdülillah Müslümanız, Türk'üz diyorsak gereğini de yapacağız. Müslüman olmak sadece bir lütuf değil aynı zamanda sorumluluktur. Çünkü Müslüman yanlış yaptığında Ahmet, Zeynep veya Abdullah hata yaptı denilmeyecek. Müslüman olan Ahmet, Zeynep; Allah'ın kulu olan Abdullah hata yaptı denilecek.

Uzun bir zamandır tüm namlular bize doğrultulmuş durumda. Yüzde 99,2'si Müslüman olan bir yerde laiklikle övünüyor. Suyu, sabuna dokunulmamaya çalışılıyor. Müslüman Müslüman'ı 'yobaz' diye nitelendiriyor.

Bu durum bize, kulaklarımızı tıkadığımız bir birlik çağrısında bulunuyor. Biz ise ısrarla kendimizi ayırıştırıyoruz. Toplanıp da gâvura karşı cihad edelim, ne olduğumuzu ispat etmeye çalışalım, demiyorum. Müslümanın zaten böyle bir ihtiyacı olmamalı. Karşı çıktığımız Batı'nın iyi yanlarını da kabul edelim, hatta onlardan iyi bilelim. Yeniliklere açık olalım, Kuran veya sahih hadis olmadığı sürece hiçbir bilgiyi sorgulamadan kabul etmeyelim. Sadece kendimize değil, çevremize de katkımız olsun. Öldükten sonra arkamızda bir iz bırakalım, yaşamak için yaşamayalım. Esaslarımızı Batı üzerine değil, kendi hakikatimiz üzerine belirleyelim. İşte ancak bu zaman sahilde dört yaşında ölü bir Müslüman çocuğu veya bizi ülkesinden kovan bir Trump görmeyebiliriz.

BEN UTANIYORUM

Ey dünyanın derdini
tek başına yüklenmiş çocuk,

Sana söyleyecek çok sözüm varken
söyleyeceklerim boğazıma bir bir diziliyor.
Çünkü kelimeler zihnimin uydurması olan
çaresizliğimden ötürü utanıyor benden ve
senden! Elimden bir şey gelmez diyorum,
içimdeki fırtına var olan şiddetiyle çarpıyor
suratıma...

Bu satırları okur musun, onu da bilmiyorum;
ama şunu biliyorum ki sen beni ve benim gibileri
tanıyorsun çocuk. Ve utanıyorsun benden!

Sen benim yaralarımın görünmeyen yanısın. Bu
cümleleri yalnızca ve yalnızca senin kalbin kadar
temiz olan bu kâğıda yazıyorum, bil istedim.

Ah be çocuğum, bu haddini aşmış dünya senin
yüzün suyun hürmetine dönüyor! Vaktini
doldurmuş bu arz, yalnızca bomba sesleri
çıkartıyor.

Senin kadar inanamadık ki biz, senin içinde kopan
alevleri biz söndüremedik ki, annenin hakkını
ödeyemedik ki biz çocuk! Biz el açmayı unuttuk
çocuğum, biz avuç içlerimizi kötü işlere alet ettik.
Elimizden bir şeyin gelmediğini düşünmemiz de
bundandır...

Nasıl bir cehalettir ki önümüzdeki mucizelere
gönül gözümüzü kapatır olduk çocuk, anlat bana!
Sen bırak beni, dinleme! Yüzüm yok bunları

yüzüne karşı söylemeye... Ama sen anlat, ben dinlerim çocuk! Haykır bana kinini, isyanını kus bana!

Ama ben biliyorum seni çocuk, senin vicdanın buna elvermez; sen karıncayı bile incitmezsin ki! Bunları da bildiğimi bil istedim. Belki de içime, içine su serpmeye çalışıyorum yalnızca, ama şunu da biliyorum ki bu senin susuzluğunu gidermeyecek. Ben sana değil, kendime acıyorum çocuk! Yazıklar olsun, diyorum aynaya bakıp

kendime ve benim gibilere! Tükürmek istiyorum leşi çıkmış yaşayan zalimlere!

Ben senin kadar yürekli olamadım çocuk!

Kendimi senin yerine koyamadım, dayanamadım. Annemi kaybettiğimi düşünemedim, evimi yaktıklarında yaşayabileceğimi düşünemedim! Biliyorum gözyaşlarını sanki ağlamak yasakmış gibi içinde sakladığını ve biliyorum ayaklarından çok içinin üşüdüğünü.

Ağla çocuğum, ağla! Çünkü eğer sen ağlarsan bu dünya üzerinde diğer gözyaşları anlamını yitirecek. Sen ağladıkça annenin gözleri dolacak, seni gururla seyredecek.

Sen, geleceğin değil, bugünün kahramanısın be çocuk!

Sen çaresizlik içinde olduklarını sananlara bir vicdan tokadısın! Sen namussun çocuk!

Kısa zamanda unuttuğumuz, hep gündemimizde olması gereken bir vilayetten bahsedeceğim sizlere. Yakın bir zamana kadar Halep'i, Arap coğrafyasının bir kenti olarak algıladık. 2011 Suriye krizi öncesinde Halep'e gidenlerin tercümana ihtiyaç duymadan alışveriş yapabildikleri anlatıldığında şaşırانlarımız oldu. Halep'in yüzlerce yıllık bir Türk yerleşim birimi olduğundan, Misak-ı Milli sınırlarımız içinde bulunduğundan habersizdik. Türk yerleşim yeri olması bir yana daha da önemlisi Müslüman(!) yerleşim yeridir Halep.

Halep, düne kadar Diyarbakır, Antep, Musul gibi Osmanlı vilayetlerinden biriydi; peki, bugün Suriye topraklarında mı Halep? Sınır çizgileri, hani siyasi haritalardaki, hani somut olan sınır çizgileri; onlar Müslümanların çizgileri mi? Bizleri yıkan hep biz olduk. O sınır çizgilerini başkaları koydu ama ısrarla bizler koruduk.

Bizler hep yıkılan şeylerin binalar olduğunu düşünmekte hata yapıyoruz. Somutluk üzerinden gitmekle soyut kavramları göremiyoruz.

Maalesef bu hep böyle olmuştur. Asıl yıkılan şeylerin binalar değil, yüzyıllar öncesine dayanan bir kültür ve medeniyet, çaresiz anne babaların umutları, çocukların hayalleri, masum yüreklerin bakışlarındaki sevinç olduğunu unutuyoruz. Bir Halepli çocuğun gözleri o kadar pürüzsüzdür ki bakışları her şeyi anlatabilir bizlere.

Savaş başladığından bu yana başta çocuklar olmak üzere bütün dünya acı haberlerle sarsıldı. Tabi sarsılan dünyada kalpleri yerine binaları, şehirleri sağlam olanların, vurdumduymaz Kör Ayvazların ruhları bile duymadı; sadece izlediler. 'Görmeyerek' izlediler, görmek istemediler; işlerine gelmedi belki de. Ağzlarından çıkan tek sözcük 'kınıyoruz' oldu. Onu da söylemek için söylediler, kendi vicdanlarını rahatlatmaya çabaladılar. Ardı kesilmez bombaların seslerini duymadılar. Kendi başlarına gelene dek de duymayacaklar. Duymak için yanımızda patlamasına gerek yok, duymamıza gördüklerimiz şahittir. Duyulmayacak bir hadise mi?...bakalım neler olmuş:

1

**Esad
Osmanlı Camisini
Bombaladı**

2

**Rus Uçakları
Halep'te Sivilleri
Bombaladı**

Halepli anne Fatıma, halkın çaresizliğini şöyle aktardı: "Selamunaleyküm. Ellerinizden öpeyim, bir şey yapın ! Sokaktaki insan cesetleri ciğerlerimizi yakıyor. Ellerinizden öpeyim, ne olur bir şey yapın! Ne olur bizi bu durumdan kurtartmak için harekete geçin. Burası cesetlerle doldu. Allah için harekete geçin!"

3

**Halep'te
Bir Haftada
89 Sivil Katledildi**

4

**Suriye Uçakları
Halep'te Tıp
Merkezini Vurdu**

Halep ile
arşın arşın ölçülür
insanlığımız.

Mazlumu ezen
midir anlamı
güçlünün,
yaşananları ifade
bile edemez manası
hüznün.

Ninnilerle uyutulması
gereken bebeklerin
kurşunlarla
susturulduğu bir
dünyada susmak,
alçaklıktır.

5

**Halep'e Ağır
Bombardıman Gün
Geçtikçe Artıyor.**

6

**ÜMRAN BEBEK
Tüm Dünyayı
Sarstı**

7

**Suriye Rejiminden
Halep'e Varil
Bombalı Saldırı**

8

**Esad Güçleri
Halep'te Deniz
Mayınlarıyla
Saldırdı.**

9

Halep'te İnsani Yardım Yetkilisi Öldürüldü.

Yaşlı bir Halepli, içinde bulunduğu durumu feryat ederek anlattı:
 "Biz Halep'te ölüyoruz!
 Biz açız! Çocuklarımız kesiliyor! Kadınlarımız çöktü!
 Hiçbir şeyimiz kalmadı.
 Neredesiniz? Bizi dinleyenler, Allah'tan korkun! Ey Araplar! Ey Müslümanlar!
 Ey Allah'ın yarattığı insanlar!
 Neredesiniz? Biz ölüyoruz!
 Biz kesiliyoruz! Hiçbir şeyimiz kalmadı! Su kalmadı! Bizi duyan kimse bizi kurtartırın!"

10

Şam, Halep Ağır Bombardıman Altında

11

Halep'te İnsani Kriz Kapıda

12

Rus Uçakları Sivilleri Vurdu: 33 Ölü

De ki "Siz mutlaka yenilgiye uğrayacak ve toplanıp cehenneme doldurulacaksınız."

Âli İmrân Suresi
12. Ayet

Tarih hesap soracak bir gün zalimlerden elbet, bu büyük suçun cezası ne tutukluk, ne müebbet.

13

Ruslar ve Esad Ordusu Vuruyor; Halep Yanıyor...

14

Halep'teki Bombalı Saldırı 30 Kişi Öldü.

15

Halep Ölüyor

16

Bir Anne, Bir Evlat ve Sönmüş Umutlar

Hata yapıyoruz, göremiyoruz, susuyoruz, unutuyoruz! insanoğlu bu ,elbet hata yapar, ama müslüman hata yapar telafisini de yapar. Kardeşine yapılanları görür, dünyada olup bitenleri görür, insanlığın ölüm fermanını imzalamaya çalışan elleri görür; susmaz bunların karşısında. Müslüman unutmaz asla ümmetin düşmanlarını.

Velhasıl kelim; Müslümanlar, kökleri sağlam bir ağaca benzer ve gün geçtikçe bu ağaç göğsü doğru yükseldikçe yükselir. Kış mevsimi sebebi ile yapraklar dökülür, tıpkı bugün Halep'te dökülen kanlar gibi, ama kış gelir geçer bahar çalar kapıyı, yapraklar yeniden dirilişe geçer. Tıpkı bizim de geçeceğimiz gibi. Bu ağaç canlılara yuva sağlar, onları korur; tıpkı Müslümanların mazlumlara yaptığı gibi. Bu ağaçta bazı dallar yemyeşil, dimdiktir; bazı dallar ise çürümüş ve sararmaktadır. Bu sararan dallar, ağacının kıymetini bilmeyen, ondan yararlanamayanlardandır; en nihayetinde susuz kalır, bu da tıpkı içimizdeki sözde Müslümanları temsil eder.

Bu ağacın bükük dalları balta darbesi almış, gövdesi İslam düşmanlarının saldırılarından kalma birer yaradır; fakat bu yaralar ağacın pes etmemesini

gerekli kılar. Doğru yolda olduğunu hatırlatır, gücüne güç katar, düşmanının tanıtır. Ağaçtaki yapraklar farklı birer insan, dallar farklı birer ırk, gövdenin ise tek olması aklıma şunu getiriyor:

İnsanlar ve ırklar farklı olabilir, ama Müslümanlık, birlikteliği gerektirir; gövde yıkılırsa birliktelik bozulur, o gövdeyi sağlam tutmak asıl önemli olandır. Biz Halep'e sahip çıkmalıyız, sadece Halep'e değil Müslümanlığa sahip çıkmalıyız; birlikteliğimizi korumalıyız, biz tek bir gövdeden, tek bir doğrudan geliriz ve tek bir doğruya gideriz. Bilin istedim, tırnağım parmağıma ne ise Halep de benim için odur!

İbrahim Berat Ertuğrul

GÜL Masalı

Bilinmeyen bir şehirde, arka sokaklara doğru bir Rum Mahallesi. Mahallenin sokakları renkli fakat boyaları dökülmüş evler ile dolu. Dökülen boyalar beraberinde hangi yaşanmışlıkları azık yapmıştır kendilerine, meçhul. Kuşbakışı mesafeden bakınca, adeta hüznü bir gökkuşağını anımsatıyor. Sokağın köşesinde, pencerelerinde solmuş kırmızı güller olan bir ev var. Pembe boyası yer yer dökülmüş, pencere ardından gözüken beyaz tüller kirden grileşmeye başlamış. Kapının önünde eski bir

süpürge duruyor. Öyle ki kapı tokmağı bile tozlanmış.

Hikâyesi bir zaman mahallelinin dilinde çok dolaşmıştır. Kimisi üzülür, kimisi ise içten içe sevinir bu hikâyenin sonuna. Kulağıma fısıldayan kuşlar dışında hikâyesini pek bilmem; sevda varmış, kayıp bir adam; belki bu diyardan göçmüş ve ismi güller ile anılan kadın.

Benim için üç-beş kanatlık mesafede olan evin arka taraftaki penceresine yaklaşıyorum. Camın önünde her gün yenilenen su kabı, bir de buğday bulunuyor. Saksıdaki güller nefes almıyor lakin belli ki pencereler kuşları ile yaşıyor.Cama yaklaşıp ona bakıyorum. Ona, o siyah gözlü, siyah saçlı, saçında her daim kıpkırmızı bir gül bulunan kadına. Saçları kanatlarımla okşamak istediğim kadar yumuşak ve hüznü dolu duruyor. Dalga dalga belinin altına kadar iniyor, belli ki üç beş yıldır makas vurulmamış. Beni duyuyor gibi pencereye yaklaşıyor ve ahşap pencereyi gıcırdayan bir sesle açıyor. Gözlerine bakıyorum, hikâyenin eksik parçaları tamamlanır gibi oluyor. Yâri bu dünyadan göçmüş, bekleyen biri yok gözlerinde; şifasını en yüceden bulmuş, hüznünü kalan her nefesine azık etmiş sanki.

Gülümsüyor ve elini uzatıyor. Davet almanın mutluluğu ile yavaş yavaş pencerenin pervazından, grileşmiş tülün arasından içeriye giriyorum. Şaşkınlık ile boş olan odayı incelemeye koyuluyorum. Eski, ahşap bir sandalye, kenarları örümcek ağları ile kaplanmış bir masa, masanın üzerinde kemana benzer bir müzik aleti. Doğudan esintiler barındırıyor diye düşünüyorum, üzerine zarifçe işlenmiş gül motifi şaşkınlığımı arttırıyor ama bu alete bir ad konduramıyorum.

Duvarlar hoş bir gülkurusu ile boyanmış ve yeni fark ettiğim bir çerçeve var duvarda, çerçevede bir adamın fotoğrafı. Artık beklenmeyen yârin bu adam olduğunu anlıyorum. Adamın güzelliğini kıskanıyorum. Siyah saçlı kadın da bu şaşkınlığımı ve kıskanç bakışlarımı fark

etmiş olacak ki, yavaşça
süzülüp masanın üzerindeki
garip müzik aletini alıyor eline.
Zamana meydan okurcasına,
sandalyeye oturuyor. Saçlarını
geriye doğru atıyor ve bakışları
alışkanlıkmışçasına duvardaki
çerçeveye düşüyor. An'ı bozmak
istememesine yavaşça kanat
çırpıp gözlerinden damlamak
üzere olan yaşın üzerine minik
yanağını yaslıyorum, omzuna

konarak. Elleri zarif bir şekilde
yayı alıyor ve teller yaydan akan
hüzne boyanıyor.

Kalbim, bir kuşun kalbinin olması
gerektiğinden fazla hızlı atmaya
başlayınca aklım yerinden uçacak
zannediyorum.

İkinci güneşi saçlarına vuruyor.
Ah, güzel saçlı kadın, hüznüne
bu kuş kalbim dayanır mı?

Bir de kendi sesiyle eşlik
etmeye başlayınca, zamandan
soyutlanıyorum, tutamıyorum
kendimi, beyaz göğsüme
mürekkebimsi bir yaş damlıyor.

Belim bükülüyor sonra. Hakkım
var mı bu hikâyeyi bilmeye.
Karakterin mahremiyeti olsun,
yazanın bilmediği hikâyeleri
olsun. Olmaz mı? Ben hiçbir

şeyi bilmeyen bir faniyim, ellerim uzanmıyor kaleme. Ey güzel saçlı kadın, kuş ile birlikte ben de dalıyorum şimdi kara saçlarının hüznüne. Kim bilebilir ki, O'ndan başka, saçlarını okşayan ellerin nereye gittiğini? Kimsesizler mezarlığında olduğunu hissediyor belki o kadın ve belki hisleri sevdası kadar kuvvetli. Tanburun tellerini inletirken dua ediyor, mecnun gibi sevdası Hak'a varmış onu. Rum kızının Müslüman bir adamla evlenmesini mahalleli ağzlarından öfkeli tükürükler çıkararak konuşmuş, dibine kadar hissettirmiş yeni evli çiftte. Adamın bir garip anası varmış memlekette, kızı yolunu kaybedip bakkala sormak için girdiği küçük dükkânda görmüş ilkin, vurulmuş. Ölmüş dünya oracıkta, yeni bir dünya kurulmuş kalbinde. Gözlerini yere indirmiş lal olmuş dili. Sahnede bildiğim budur. Sonra memlekete varmış anasına, beyaz örtüsünü koklamış, tutmayan dizleriyle yere çökmüş, anasının dizlerine kapanmış. Anacığı anlamış derdini, susmuş, tesbihinin tanelerini okşarken bir eli oğlunun saçlarındaymış. Seher vakti bohçasını hazır etmiş, kızın evine varmak için yola çıkmışlar. İkinci vaktiymiş yârin kapısını çaldıklarında. Kapıyı yaşlıca bir dede açmış, dedeymiş çünkü bembeyaz sakalları öyle söylemiş. İçeri buyur etmiş misafirleri. Takkesini düzeltmiş, anlamış susarak konuşulanları. Kız elinde ayran tepsisiyle girmiş, oğlanı görünce tekrardan vurulmuş. Ayranları tepsi titrerken ikram etmiş. Başı öne

eğik gençlerin suskunluğunu aralamış yaşlı kadının yorgun sesi. Allah'ın emri, Peygamberin kavliyle demiş ve ikinci güneşi kızın saçlarına vururken Rabbin adı ile bir yuvanın ilk sözleri söylenmiş. Hafif öksürerek söze başlamış yaşlı adam, torunumun anne ve babası yıllar önce göçtü, ailemiz büyük dedelerden Rum ve Hristiyan'dır. Yavrumuz onların dini üzeredir. Bendeniz kaybımızdan sonra nasiplendim. Mahallelinin gözünde değerim kalmamıştır, biricik torunumu size verdiğim duyulunca yuvalarını taşıyacaklar. Rabbim yuvanızı fitnelerden korusun. Birkaç mevsim sonra düğün yapılmış, bir mevsim daha sonra dede vefat etmiş. Genç kızın isteği üzerine onun evine taşınılmış. Adam tanburunu eline almayan kıza uzak illerden gül motifli bir tanbur getirmiş. Zaten kızı gördüğünde saçında kırmızı bir gül varmış. Bir de saksıda gül varmış hediyesinin yanında. Kadın hüznünü tellere sara sara yay ile şifa aramış. Bir yanda mahallenin öfkesi, dedesinin arkasından söyledikleri, incinmemek ne mümkün. Adam karısının saçlarına sevdasını sararak okşamış siyah zülüflerini. Seviyorlarmış ve kadın artık Rabbine inanıyormuş. Güllere güneşin her doğuşunda dua ile su veriyormuş. Saadetleri imtihan ile duraksamış. Adam öksürdüğü kızın lekeler düşüyormuş mendile. Keşke kızılık şerbeti olsaymış,. Güller artık güneşin her doğuşu beslenemez olmuş, bazı geceler hasta hanede eşinin başı ucunda sabahlar olmuş kadın. Lakin

başından gülü eksik etmemiş, biliyormuş ki sevdiği o güle bakar şifa bulurmuş. Bülbül misali belki. Belkilerim çoğalıyor sevdaya gelince, adını yazamadığımdan bahsetmek haddim değil. Bir ikinci vakti son nefesini içine çekmiş, şehadet getirmiş adam. Kadın gözyaşlarını saçlarına karıştırmış. Biliyormuş nerde olduğunu eşinin, mahalleli anlamamış. İşbu her ikinci vakti tesbihinin tanelerini dilinde duasıyla okşadıktan ve sevdiği adamın ruhuna Yasin okuduktan sonra saçındaki gülünü düzeltir, o güzel adamın resminin asılı olduğu çerçevenin önündeki sandalyeye oturur tanburunu eline almış. Kuş bu vakitlerden birine denk gelmiştir. Muhayyilem kalemin nazarına böyle aksetti.

Mevlüt Uysal ile HASBİHAL

Mevlüt Uysal

Başakşehir Belediyesi Başkanı

Başakşehir sizin için ne ifade ediyor?

Başakşehir'i 'Türkiye'nin model şehri' olarak görüyorum ve bu doğrultuda planlamalarımızı yapıyoruz. Diyoruz ki, nasıl ki İstanbul dünyanın incisiyse İstanbul'un incisi de alt yapısıyla, üst yapısıyla, sosyal-kültürel faaliyetleriyle Başakşehir olsun.

Başakşehir Belediyesi olarak kültürel çalışmalarınız hakkında bilgi verebilir misiniz?

Kültürel faaliyetler, belediyemiz için en az şehircilik faaliyetleri kadar önemlidir. Kültür; bir şehrin insanının en önemli dinamosudur. Biz ilçemize öncelikle dünya çapında kültürel tesisler kazandırıyor ve tesislerimizde tüm

seneye yaydığımız kültür sanat etkinliklerinde ilçemizin farklı bölgelerine kurduğumuz kültür merkezlerimizde söyleşilerden, konserlere, yetişkinlere ve çocuklara yönelik tiyatrolara özel anma programlarına kadar geniş bir yelpazede programlar sunuyoruz.

Belediye Başkanı olduğunuz Başakşehir’de neleri eksik görüyorsunuz?

2009 yılında göreve geldiğimizde hedefimiz, Başakşehir’i sosyal belediyecilik temelinde modern kentleşmenin cazibe merkezi yapmaktır.

Geride kalan 7 yılda imza attığımız yatırımlar, hayata geçirdiğimiz atılımlar ilçemizin çehresini büyük ölçüde değiştirdi.

Bu nedenle ne söz verdiysek, ağızımızdan ne çıktıysa birer birer yerine getiriyoruz. Bu güzel ilçe için hayata değer katan projeler üretmeyi, yaşamı yediden yetmişe her Başakşehirli için daha da keyifli hale getirmeyi, samimi ilgi ve büyük desteğinizden aldığımız güçle sürdüreceğimizi belirtmek istiyorum.

Başakşehir ilçe denetimlerini ne sıklıkla yapıyorsunuz? (terör, kaçakçılık vb.)

Terör, kaçakçılık vb. güvenlikle ilgili konular bizim görev alanımızda olmasa da ilçe emniyet müdürlüğümüze

desteğimiz tamdır. İlçemiz Başakşehir yapılan kamuoyu yoklamalarında İstanbul’un en güvenli ilçeleri arasında üst sıralardadır. Belediye olarak ilçe genelinde Gıda Üretimi ve Satışı yapan işletmelerde Gıda Güvenliği ve Hijyen Kontrolleri yapılmaktadır.

Okul çevresinde faaliyet gösteren gıda satışı yapan işletmeler ile ilçe genelinde gıda üretimi yapan fırın, pastane, lokanta gibi işletmeleri sık sık denetime tabi tutuyoruz. Bu kontroller sırasında her bir gıda işletmesindeki personellerin, kullanılan ekipmanların ve ortam havasının temiz olup olmadığını tespit etmek amacıyla swap örnekleri alınarak mikrobiyolojik hijyen kontrol analizleri de yapılmaktadır. Ayrıca bu işletmelerde çalışan kişilere de Gıda Güvenliği ve Hijyen Eğitimleri veriyoruz.

Sokak hayvanları adına yapılan çalışmalarınız var mı? Var ise neler? Sokak kulüpleri var mı? Mama dağıtımı yapılıyor mu?

Sokak hayvanları korumamız altında. Akıllı mama istasyonlarımız sayesinde özellikle soğuk kış günlerinde kedi ve köpeklerin aç ve susuz kalmasını engelliyoruz. Ayrıca mevcut mama istasyonlarımızı yenilediğimiz gibi ilçe genelinde hayvan popülasyonunun yoğun olduğu noktaları tespit ederek yeni mama istasyonları kuruyoruz. Sokak hayvanları için aşı, kısırlaştırma ve tedavi

çalışmalarımız aralıksız sürüyor. Mevcut barınaklarımızda başka ilçelerde olmayan imkânlar sunduk. Kayaşehir’deki hayvan barınağımızda yerden ısıtılmalı sistem bulunmakta. Hem yazın hem de kışın hayvanların beslenme ve su ihtiyaçlarını karşılıyoruz.

Yaptığınız çalışmalarda öncelikleriniz nelerdir?

Göreve geldiğimiz ilk günden bu yana hizmetlerimizin odak noktasına insanı koyarak çalışıyoruz. Dünyada en iyi en güzel şey ne ise Başakşehir’e de en güzelini en iyisini yapmayı ilke edindik. Bunu da gerçekleştiriyoruz. Türkiye’nin ilk ve tek Living Lab’i Başakşehir’de. Dünya çapında bilgi ve iletişim teknolojilerinin gerçek ortamda denendiği ve görücüye çıktığı Türkiye’nin ilk Living Lab’ini Başakşehir’de açtık. Ve sizin gibi gençlerin, çocukların ve girişimcilerin hizmetine sunduk.

Başakşehir için 2017 hedefleriniz nelerdir?

Başakşehir’i hak ettiği değere kavuşturarak bizden sonraki nesillere güzel bir marka kent olarak bırakmayı hedefliyoruz. Sağlıklı bir geleceğe, ancak sağlıklı şehirlerle ve bilinçli toplumlarla ulaşılabileceğinin farkındayız. Bu nedenle 2017 yılında da Başakşehir’i marka kent seviyesine ulaştırmak için gece gündüz demeden çalışmaya devam edeceğiz.

Başakşehir gençleri için projeleriniz var mı? Var ise neler?

Biz gençleri çok seviyoruz, gelecekteki güzel günler için onlara güveniyoruz. Ve onların enerjilerini de Başakşehir'de günlük yaşama katmak istiyoruz. Bu nedenledir ki çalışmalarımız içinde gençlere ve çocuklara yönelik olanları her daim ön planda... Gençler için eğitsel, kültürel ve sportif faaliyetlere yoğun destek sağlıyoruz. Çünkü biliyoruz ki, yaşanılan yer ne kadar estetik olursa olsun, içinde yaşayanları sosyal, kültürel ve ekonomik anlamda beslemiyorsa yapılan yatırım bina ve yol inşa etmekten öteye gitmeyecektir.

İşte bu anlayışla özellikle öğrencilerimizin ücretsiz faydalanabildiği 7 tane Bilgievi kurduk. Sekizinci bilgievimiz ise yapım aşamasında. Okul çıkışında öğrencilerimiz bu merkezlerimize gelerek, etüt çalışmaları yapıyor, aynı zamanda sanatsal alandaki yeteneklerini de özel hocalar sayesinde keşfetme imkânı buluyorlar. Şu anda Bilgievlerimize kayıtlı 30 bin öğrencimiz bulunuyor.

Biz, çocuklarımızın siteler içinde hapsolmuş, hareketsiz bir yaşam sürmelerini arzu etmiyoruz. Bunun için de her mahallemize bir spor parkı yapmayı hedefliyoruz. Bahçeşehir, Güvercintepe,

Başakşehir-Onurkent, Altınşehir ve Şahintepe'de oldukça geniş ve modern spor tesisleri inşa ettik ve hizmete açtık. Başakşehir Spor Parkı ile ilçemize sosyal alanlar bakımından en dikkat çeken tesislerinden birini daha kazandırdık. Pek çok spor dalının icra edildiği spor parklarımızın yanına ücretsiz yüzme havuzları da yapıyoruz. Bazı yüzme havuzlarımız tamamlanmak üzere. Yaz spor okulları döneminde hizmete girmiş olacaklarının müjdesini vermek istiyorum.

Spor okullarımızda 2 bin 500'e yakın öğrencimiz var. 10 mahallemizde 10 spor parkı yapma hedefimiz var. Bunlar

tamamlandığı zaman en az 25 bin öğrencimiz ücretsiz spor parklarından yararlanmış olacak. Ayrıca Başakşehirli gençlerin üniversiteye adımlarında yollarında olmayı amaçlayan Başakşehir Belediyesi olarak her yıl 30 bini aşkın öğrenci, 60'ın üzerinde eğitim kurumunun katılımıyla Üniversiteler Tanıtım Fuarı düzenliyoruz.

Üniversiteye hazırlanan öğrencilerin meslek seçimleri, sınav hazırlıkları ve okul seçimleri için çeşitli alternatifler sunarak onları bilinçlendirmeyi amaçlıyoruz. İlçe sınırları içinde ve dışında faaliyet gösteren eğitim kurumlarının yaptığı çalışmaların tanıtımı amacı ile düzenlenen fuara, okulların yanı sıra sanat ve meslek kursları da katılıyor.

Kendinizi diğer belediyeler arasında nerede görüyorsunuz?

Buna vatandaşlarımız karar veriyor. Biz kendimize not veremeyiz, fakat şunu söyleyebilirim, verdiğimiz sözlerin hepsini tuttuk. Ve bu nedenle en üst sıralarda olduğumuzu vatandaşlarımız bize her ortamda ifade ediyor. Hizmetlerimizden memnun kaldı ki ikinci dönemde de belediyeyi bize emanet ettiler.

Örnek aldığınız bir belediye var mı?

AK Partili belediyeler halka hizmet Hakk'a hizmet şiarıyla milletimize hizmet ediyor. Bizim belediyecilik anlayışımızda odak

insan ve şehirdir. Şehrimizin insanına, kültürüne, tarihine, sosyolojisine, yani şehrimizin kimliğine göre hizmet üretiyoruz. Şehrimizi yeniden imar ve inşa etmenin mücadelesini verdik ve buna uygun belediyeciliğin örneğini verdik. Hedefimiz alanında Türkiye'nin ilki olan projeleri hayata geçirerek örnek alınan bir belediyecilik hizmeti sunmaktır.

İddialı olduğunuz bir alan var mı?

Belediye başkanları şehirlerin doktorlarıdır. Her şeyi merkezden beklemeden, yerel kaynakları harekete geçirerek sorunları çözen bir yaklaşım gösteriyoruz. Ama yine de spor parklarımız, bilgi evlerimiz, kapalı pazarlarımız, Living Lab-Yaşam Laboratuvarımız en iddialı olduğumuz konulardan yalnızca birkaçı.

Mesleğinizin en sevdiğiniz tarafı nedir?

Mesleğimin en güzel yanı halkımıza hizmet etmek, her daim yanlarında olmak.

Yaptığınız çalışmalar halkın talep etmesiyle mi yapılıyor yoksa araştırılıp gerekli ihtiyaçlar bulunup mu yapılıyor?

Belediye olarak Başakşehir'i halkımızla birlikte yönetiyoruz. Yaptığımız projeleri halkımızın ihtiyaçları doğrultusunda planlıyor ve gerçekleştiriyoruz.

Belediye başkanı olmasaydınız ne olurdu?

Belediye başkanlığımın yanında bir de hukukçu kimliğim var. Sanırım avukatlık yapardım.

Halep'te yaşananları biliyorsunuz insanlık zalimlikle cebelleşiyor. Bizleri bilinçlendirmek adına bizlere neler söylemek istersiniz?

Türkiye her zaman ezilenin ve zulme uğrayanın yanında olmuştur. Türk milletinin özelliği budur. Çoluk çocuk demeden herkes büyük bir özveri gösterdi. Müslüman kardeşlerimize yardımlarımızı ulaştırmak ve onlara yalnız olmadıklarını hissettirmek bizim için çok önemli. Halep'te yaşayan kardeşlerimiz ve çocuklarımızın hep yanındayız. Dualarımızı eksik etmiyoruz. Ve 2017'de artık savaşların bitmesini, herkesin ülkesinde ve sıcak yuvasında huzurlu bir yaşam sürmesini diliyoruz.

Cumhurbaşkanı Sayın Recep Tayyip Erdoğan Başakşehir'e birkaç kere gelmişlerdi. Ziyaretleri ardından Başakşehir hakkındaki görüşlerini bildirdi mi? Eğer bildirdiyse görüşleri ne oldu?

Sayın Cumhurbaşkanımız Recep Tayyip Erdoğan teveccüh göstererek ziyaretleriyle bizi onurlandırdı. Büyük bir mutluluk duyduk, Başakşehirli adına. Kendisine şükranlarımızı sunuyoruz. Her zaman desteğini

hissediyoruz. Başakşehir’de yaptığımız hizmetlerle ilgili beğenisini ifade eden cümlelerini duyma şerefine nail olduk. Bundan sonra da yaptığımız hizmetlerle onun çizdiği büyük Türkiye hedefine katkı sunmak için biz de var gücümüzle çalışacağız.

Yenidoğu Okulları hakkındaki görüşleriniz nelerdir?

Öğrencilerin başarısını duyup mutlu oluyorum. En kısa zamanda Yenidoğu Okulları’nı ziyaret etmeyi çok arzuluyorum. Karne zamanı geliyor. Herkes bol bol dinlensin, kitap okusun, Living Lab’i ziyaret etsin. Spor parklarımız, tiyatro salonlarımız sizleri bekliyor. Gelecek eğitim

yılı için de tüm öğrencilerimize başarılar diliyorum. Hepinizin gözlerinden öperim.

Başakşehir Belediye Başkanı Mevlüt Uysala bizi kabul ettikleri ve güzel bir şekilde ağırladıkları için burdan teşekkürlerimizi sunuyoruz...

*Biz neyiz? diye sorduğum
zaman vereceğiniz cevap
“insanız” olacaktır elbet.*

Dünyada hala çok fazla savaş var, çok fazla kan dökülüyor.
Ölen insanların canlarıyla birlikte umutlarını ve
geleceklerini de gömüyoruz.

Dünyanın en büyük savaş sebeplerinden birini ele alalım; Irkçılık...

Irkçılık; bir halkın ya da bir insanın diğer insanlardan farklı olmakla kalmayıp, fiziksel, entelektüel ya da ahlaki açıdan daha iyi olduğunu, bu üstünlüğün atalardan miras alınmış biyolojik farklılıklardan kaynaklandığını savunan anlayıştır. Hâlbuki gökkuşağına bakalım; yedi farklı renk var ve onu böylesine güzel yapan o çeşitlilik. İnsanlar da farklıyken güzel. Ne yazık böyle düşünemiyoruz ki; hala bir insan siyahî diye sebepsiz yere aşağılanıp öldürülüyor. Ah şu ön yargılarımız!

Birisi barışı başlatmalı tıpkı savaşı başlattığı gibi... Barışı başlatan neden biz olmayalım? Neler yapabiliriz diye şöyle bir baktığımız zaman, bilinçlenmemiz gerektiğini görüyoruz. "Herkes kapısının önünü süpürse tüm sokak temiz olur." Bu düşünceden yola çıkarak barışı ilk olarak ülkemize getirmeliyiz. İnsan olmak; farklı duygu ve düşüncelere değer vermek, aynı fikir ve düşünceye sahip olmasa da karşısındaki insanlara, en azından insan olma vasfına sahip oldukları için saygı duymaktır. Türk-Kürt, Alevi-Sünni diye ayırmayalım. Kardeş olduğumuzu bilelim. Mesela Kürt kardeşinin canı yandı diye ağlasın bir Türk; sağcı kardeşi ondan farklı düşünüyor diye yargılamasın bir solcu. Hepimiz tek milletiz. Zamanında bayrağımız şehit olanların kanıyla

boyanmadı mı kırmızıya? Şimdi bu bağımsızlığı elimizde tutmak onlara borcumuzdur.

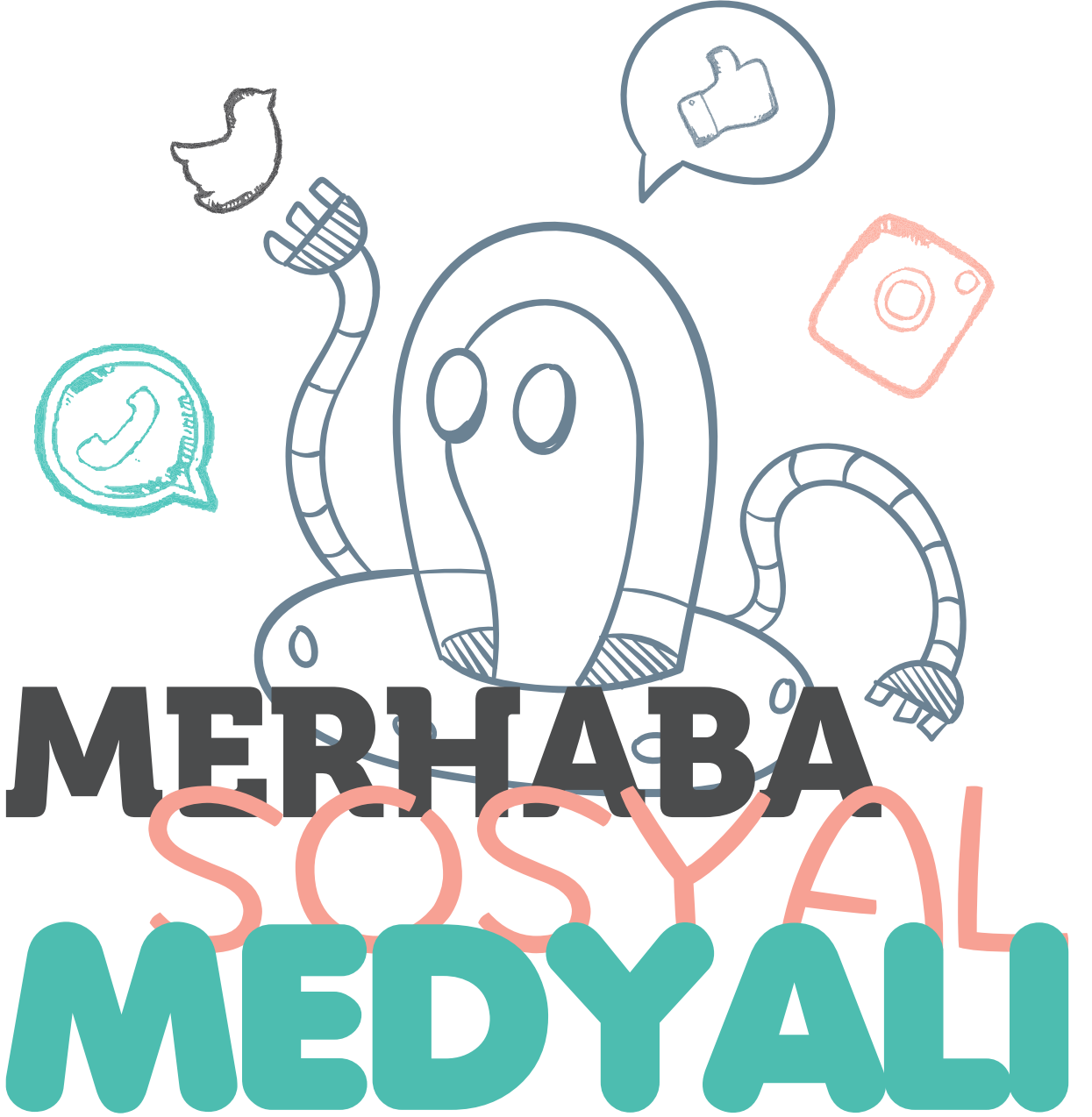
Bütün bunların bilincinde olmayıp, savaş çıkarmak için uğraşıyoruz. Bu savaşlardan en çok yara alanlar ise çocuklar. Haberleri izliyoruz: Yine bir katliam... "Savaş ülkemizde değil dünyada da olsa hep annelerin gözyaşları, hep ağıt. Üzülmeye dahi utanıyoruz. Çünkü biliyoruz ki bu katliam hesabını soramadığımız önceki cinayetlerden beslendi. Gidenlere özür değil, ömür borçluyuz. "

İnsan olmak; karşındakine saygı duymayı gerektirir. İnsan olmak; yanındaki hangi ırka, hangi düşünceye sahip olursa olsun onunla kardeş olduğunu bilmektir. Nefret ve kinden uzak bir dünyada yaşayabilmek için çabalamaktır insan olmak. Peki, şimdi yeniden soruyorum: Biz neyiz sahi? İnsan mıyız?

İnsanlığın estetize edilmiş hali olan edebiyatın bile çaresiz kaldığı kadar kötüyüz.

Sen, ben ve biz. Memnunuz hayatımızdan; yaşadığımız, yaşattığımız ve yaşatacağımız hayattan. Sonsuzluğuna inanıp güvendiğimiz hayattan. Bir hayat var ortada, nasıl kullanıldığını bilmediğimiz; memnuniyetimiz bozulmasın diye merak da etmediğimiz. Çünkü onların müesseseleri müşteri memnuniyetinden dolayı hayli sevinç duyuyorlar.

Sosyal medya deyince aklına ilk Facebook, Twitter, Instagram gelen Sosyal Medyalı; hiç elindeki somut medyaya baktın mı? Rengini uydurmaya çalıştığın kazağın, son modeli olsun diye çabaladığın telefonun, sırf 'şair ceketini' hak etmek için bulduğun Cemal Süreya, Nazım Hikmet mısraları? Hadi somut medyayı atalım bir kenara. Somut medyanın hangisi

sosyal medyaya girmiyor?
Düşüneduralım. Çünkü o harika fotoğraflarımızı paylaşıırken ne yazacağımızı da çok düşünüyoruz. O okuduğumuz kitabın yanına kahveyi koyup hashtagle kitap okuduğumuzu belli etmek için çok düşünüyoruz. Siyasi anlamda geri kalmamak için çok düşünüyoruz. Ümrân bebeğin ambulanstaki kahredici bakışlarının fotoğraflanmasını ve bizim onu paylaşıp iç mahkememizin sona ermesini çok düşünüyoruz. Ve o fotoğrafı unutmak için çok başka şeyler de düşünüyoruz. Yani ki Sosyal Medyalı; düşünmeni önerdiğim şey senin için çok zor olmamalı. Çünkü bu saydığım hiçbir şeyi yaparken zorlanmıyorsun.

Bir fayda görmüyoruz. Ama haklısın; çok eğlenceli ve hızlı. Gazetenin önemini hayli yitirdiği şu günlerde sosyal medyanın bize katıp katmadıklarını anlatmak, Tarık Tufan'ın da dediği gibi 'buharlı cama yazı yazmaya benziyor.' Bir tıklanmayla her şeyin halledilmesinin daha cazip geleceği aşikâr. Son dakika haberlerini son dakikada ulaşmak için en mantıklı yer sosyal medya. Hızlı öğrenmemiz gerektiğini hayat bilgisi dersinde –adıyla zıtlaşarak- teknolojinin faydalarını ve önemini anlattıkları zaman kabul etmiştik zaten. Belirli sınırlar koyduk kendimizce buna. Bu sınırların arada silindiğini görüyoruz ve bir tövbe istiğfar çekip tekrar sınırlarımızı belirliyoruz.

Her şeyi görebileceğin bir yerde gözünü kapatıp, istediklerini görmek için seçim yapabilir misin? İsteddiğini nereden anlayacaksın? Görerek! "Toplumsal olarak sosyal medyada muhafazakâr olmak bize bir şey kazandırmaz." (Vefa Kaya); kendini tanıttığın yerde 'erkekleri engelliyorum' yazman da bir şey değiştirmiyor Sosyal Medyalı!

Tüm bu yaşadığımız şeyler mantıklı geliyorsa eğer bir suçlama girmeli araya: Yaşadıklarımız suçlanmaya değerse eğer! Avukatın iyi olmalı. Ve sana, birazdan duruşman başlayacak, diyecekler. Emin adımların hiç bitmeyecek. Hâkim sana hep hak verecek. Çünkü sen onun müşterisisin ve o çok mutlu.

Velhasıl kelim Sosyal Medyalı; sen hayatını bir 'dava' olarak yaşamazsan eğer, seni güçlendirdiğini zannettiğin sosyal medyan hazır bekliyor seni yıkmak için...

SİSTEME RAĞMEN
SEN
NE KADAR
SENSİN?

Üstad Necip Fazıl'ın da dediği gibi; "Beni ifade edemeyen kelimelerin acziyetini Allah'a havale ediyorum." Ben de yazacaklarıma üstadın duası ile başlıyorum.

Öncelikle içinde bulunduğumuz sistem içerisinde bir şeyleri koruyup kendimiz olabilmekten çok daha esaslı bir soru var. Bizleri değiştirmeye çalışan ile mücadele edip, biz olanı muhafaza edebilmek midir asıl olan? İlk olarak ele alınması gereken konu kendin olabilmeyi başarabildin mi? Daha doğrusu kendin olmak nedir? İnsan nasıl kendisi olur? Ve kendimiz olmaktan ne anlamak gerek?

İnsanoğlu, yaşadığı dünyada sürekli bir arayış içindedir. Eksik olma duygusuyla desteklenen

bu arayış kişiden kişiye çok farklı formlarda olabilir. Kimisi iyi bir iş ararken, kimisi de dünya hayatını rahat geçirebileceği maddi gücü arar. Kimisi iyi bir eş peşine düşer, kimisi de akademik kariyer. Arayışlar netice itibarıyla iyi olan, güzel olan ve mutluluğa giden yol olarak tanımlanır. Aranılan şeyin aslında eksik olanları tamamlamak mı yoksa kendini tanımak mı olduğu sorusu sorulduğunda insan bir durup düşünüyor. Aranılan, eksiklik hissettiğimiz şeyler mi, yoksa olmasını temenni edip nefsimizi doyurmaya çalıştığımız dünyalıklar mı? Bence bu sorulardan daha anlamlı olanı ise "kendimizi mi arıyoruz"? sorusudur.

Elde edilmeye çalışılan şeylerin peşinden koşarak, aranılan

şey veyahut bulunduğu mutluluğun kapısını aralayacak o dünyalıklar hep materyalist anlayışla açıklanmakta maalesef. Bu arayıştan anlaşılması gereken ise insanın kim olduğu ve ne olduğu meselesidir. Çünkü elde edilenler netice olarak baktığımızda çoğu zaman insanı tatmin etmeye yetmiyor. Bu tatmin olmama hali daha çoğunu istemeye, daha çoğu için mücadele etmeye ve ilk aranılan şeyin aslında kendisinin aradığı şey olmadığını, aranılan şeyin maddeyle metayla ilişkili olmaması gerektiğini ortaya koyuyor. İşte, bu sebeple içinde bulunduğumuz dünya, sadece biz kendimizi bilemediğimiz için kendimiz olmamıza izin vermiyor ve değişmemize sebep oluyor.

Efendimiz bir hadisi şerifinde şöyle buyuruyor; "Kendini bilen, Rabbini bilir". Burada Rabbi bilme hali sıradan olarak İslam dini mensuplarının tek yaratıcıya inanma hali değildir. Öz de Rabbi bilmektir. Derinlerde anlam vermektir. İşte burada kast edilen Rabbi bilme hali, arayışın ikinci kısmını ifade eder. Rabbi bilmenin ilk şartı ise kendini bilmektir. Bu kendini bilme hali ise arayışın anlam kazanmasına, ulvi bir görev oluşuna işaret ederken maddeci arayışların zararda olduğunu gösterir. Tam da bu noktada yine efendimiz neyi aramamız gerektiğini bizlere işaret etmektedir. Hz. Peygamber bir hadisi şerifinde;

"Hikmet, müminin yitik malıdır; onu nerede bulursa almaya hak sahibidir." buyurmuştur. Hikmet kavramından anlamamız gereken nokta ise ilk hadis ile desteklenerek tek olana ulaşabilme halinin ortaya çıkmasıdır. Tek olana ulaşmak ise bilginin, derin görüşlülük ve muhakemeli mantık ile tatbiki neticesinde ortaya çıkar. Burada hikmet kelimesinden anlamamız gereken derin anlam ise her şeyden önce kendimizi tanımamızdır. Hikmet daha çok geniş anlamı ile tabir edilerek ulvi noktaya ermek olarak açıklansa da içinde barındırdığı mana, insanın tek olarak kendisini tanınması, çok olanları kendi

tekliğiyle terk ederek neticede asıl tek olan yaratıcıya, Rabbe ulaşmasıdır.

İşin manevi ve uhrevi kısmını açıklamaya çalıştıktan sonra dünyevi ve toplumsal karşılığının da izahata ihtiyacı vardır. Her şeye rağmen kendimizi tanıdığımızı kabul edecek olursak başka sorunlarla karşı karşıya kalmaktayız. İçinde bulunduğumuz toplumsal yapı olarak konuyu ele aldığımızda ise, farklılıkların ve kendi olabilmek yolunda duruşunu tavrını ve düşüncelerini belli bir standarda tabi tutmaya çalışan, bir adım ötede farklı olan kişilerin ise törpülendiğini görmekteyiz.

Bu törpülenme hali aileden başlayarak hayatın sonuna kadar tüm kademelerde devam etmektedir. Çünkü toplumun en küçük yapıtaşı olan aileden başlayarak herkes karşısındakinin kendisine göre oluşturduğu bir skalada olmasını istiyor. Esas unutulmuş kısım ise kişinin karşısındakine göre kendini şekillendirdiği gerçeğidir. Anne-çocuk ilişkisinden başlayarak devam eden bu karşısındakine göre kendini konumlandırma hali sürekli devam etmektedir. Toplumsal normlar, kurallar ve gelenekler özellikle Şark toplumlarında çok güçlü olarak sosyal hayatı kontrol etmektedir. Bir çark gibi esasında içine aldığı

kişileri ya kendisine benzetiyor ya da benzetemediklerini sistemin, oyunun dışarı atıyor. Bu çarkın içinde hareket alanı kısıtlı olarak mücadele veren kişiler ise genel olarak yadırganıyor, yargılanıyor ve yaftalanıyor. Bu durum aslında yine insan olma fitratını ortaya koymakta. Kontrol ve gücün elde tutulması insanın doğasında vardır. Her ne sebeple olursa olsun mevcut durumundan memnun olan insanların hemen hemen tamamı statükocu olmaktadır. Farklılıkların desteklenmesi, yeni bakış açılarının geliştirilmesi ve değişimin sağlanması bizlerde ufuk açacakken insanlar bunun önüne geçmektedir. Rab,

İsra suresinin 84. Ayetinde; De ki: "Herkes kendi şekline (hüviyetine, karakterine) göre amel eder. Öyleyse kimin daha çok hidayet yolunda olduğunu en iyi Rabbiniz bilir". diye buyurmuştur. Bu ayeti kerime esasında birçok şeyi açıklamaya muktedirdir.

Bu durumda unutulmaması gereken husus dengenin sağlanmasıdır. Olmazsa olmaz olan nokta ise, farklı olmak ve kendini gerçekleştirmekle aşırı olmak ve uç olmak arasındaki farkı yakalamaktır. Farklılığı ve kendini tanımayı olumlayarak kabul ettiğimizi unutmamak gerekir.

Sonuç olarak insan; dünyanın bizi tüm değiştirme çabalarına rağmen kendisi olmayı korumaya çalışmaktan ziyade öncelikle kim olduğunun peşine düşmeli. Öncelikle bizler, İslam literatürü içerisinde kendimizi bilir hale getirmeye çalışmalıyız. Bu aşamadan sonra kendini tanıyarak kim olduğunu anlamlandırdıktan sonra karşısına toplumsal normlar, kurallar ve gelenekler çıkmaktadır. Bu aşama ise sosyal hayat içerisinde bulunduğu için en zor ve en çetin kısmı ifade eder. Bu cihetle dünyanın insanı sürekli başka birine dönüştürmeye çalışmasında, insanın kendi olabilmesi asıl ve en büyük başarı değildir. Bu sadece bir başlangıç ve ilk adımdır. Başarıdır ancak en büyük başarı, dünyada herkesin kendisi olabilmesine fırsat ve olanak tanıyan sistemin inşasıdır.

TAYLAND NOTLARINDAN

"Seyreyle âlemi ki setredilmiş hakikati göresin,
Seyahat et ki seyreleyesin"

2012 yılının sonlarıydı, üniversite bünyesinde hummalı bir çalışma yaptığımızı anımsıyorum arkadaşlarla, gelecek kurbanları Afrika'ya yollayabilmek adına. Bizi ödüllendirmek istediklerinden olsa gerek, üyesi olduğumuz yardım kuruluşu benimle birlikte iki arkadaşımı görevli olarak Kenya'ya gönderecekti. Bölgeye giden ilk bayan ekibinden olmanın mutluluğuna erişmeden, o coğrafyanın bizim için güvensiz olacağı gerekçesiyle rotamızı Tayland'a çevirdiler. Ve bir 21 Eylül günü Düsseldorf Havalimanı'ndan gecenin ilerleyen vakitlerinde sabah namazını Abu Dabi' de kılmak üzere ayrıldık. Yaklaşık on beş kişilik bir yardım ekibiydik ve ömrümüzün en değişik bayramlarından birine şahit olacağımızdan habersizdik.

Bir haftalık programımız biz oraya varmadan planlanmıştı. Abu Dabi'den ikinci altı saatlik uçuşumuzu gerçekleştirdik ve Bangkok'a, Tay dilince 'Melekler Şehri'ne vardık. Bayramın ilk günü Chiang Mai şehrinde bulunmamız gerekiyordu; bu sebeple sabahın erken saatlerinde bir buçuk saatlik son uçuşumuzu da gerçekleştirerek küçük bir şehre vardık. Ping ve Chao Praya Nehirleri'nin önemli bir kolu üzerinde yer alan bu sevimli kent, Kuzey Tayland'ın gittikçe modernleşen, turist çeken önemli merkezlerinden biriydi. Tayland bulunduğu konum itibarıyla tropikal iklimin yaşandığı ülkelerdendi, bu yüzden de yıl içi sıcaklık değişimleri arasında ciddi bir değişim bulunduğu söylenemezdi. Gittiğimiz dönem yağmur mevsimine denk geliyordu; sıcaklık 30

derece civarındaydı ki bunun İstanbul'un 30 derecesinden hayli farklı olduğunu belirtmekte fayda var sanıyorum; fazlasıyla sıcaktı.

Bayramın ilk günü köylerden gelen insanlara et dağıtımı yapmak üzere belirlenen meydana gittik. Bize eşlik eden görevliler Taylar'ın Budist ya da Hindu oldukları halde, kutsal bildikleri hayvanları kestiğimiz yetmiyormuş gibi bir de bunu

onlara dağıtabilmenin tarihçesini anlattılar. Yaklaşık on yıl önce ilk yardımlar gelmeye başladığında sert tepkiler almışlar, ancak zamanla halkın yoksulluğu, yardım için gelenlerin halis niyetleri anlaşılınca, bizim Taylar duruma müsaade etmeye başlamış. Zaten işin en ilginç bulduğum yanlarından biri de bu uyumlu, ılımlı halleri oldu Tayların. Öyle ki ülkeye adımınızı attığınız anda bi

tebessüm sarıyor etrafınızı. 'Gülen İnsanların Ülkesine Hoş Geldiniz' yazısını görene kadar da bir anlam veremiyorsunuz bu duruma. Güler yüzlü insanların bir de yüzen pazarları var. Sabahın erken saatlerinde gitmeniz mühim; çünkü 'turist geliyor, aman, rızıkımızdan oluruz' endişeleri yok. Öğle vakti saatler 12'yi bulduğu an kapatıyorlar kepenkleri. Fakat aynı tutarlılığı sosyal yaşamlarının diğer alanlarında göstermekte zorlanmışlar. Doğrudan bir sömürü ülkesi olmasalar da,

'ama bunları coğrafi keşiflerle açıklayamam'

bize çok benzer bir modernizme maruz kalmışlar onlar da. Misal; ulaşım, taşımacılıkta yüzlerce yıldır fillerden faydalanmışlar, ancak küresel pazar filleri de vurmuş; gittikçe turizmin sembolü haline gelmeye başlamışlar. Resim yapan, futbol oynayan, hatta şarkı söyleyen filler eğitmeye başlamışlar. Yine de yolunuz düşerse küresele çok bulaşmadan bir fil safarisi yapmanız tavsiye olunur, fakat fazla ağaçlık bölgede olmaması kaydıyla... Filler, kobralardan fena korkuyorlar; bizden uyarması..

Bir de krallarına tapar derecede bağlılığı var Tay halkının. Ping Nehri balıkla dolup taşarken, sırf kral haram ilan etti diye avlamıyorlar. Bangkok ve Chang Mai'nin her yerinde kralın, prensesin ve prensin büyük boy fotoğrafları var. Prensesci yaptırmamaya çalışıyor ama, aslında kırk yaşında; ülke yönetiminden elimi çekmek zorunda kalırım diye de evlenmemiş. Halkına olan sevgisiyse dillere destanmış; öyle dediler.

Ülke Müslümanları adına güzel bir gelişme yaşanmıştı o vakitlerde. Devlet kademesinde kralın hemen arkasında tek din görevlisi olarak Buddha varken, yeni uygulamayla artık Müslümanların lider tayin ettiği bir imam da bulunabilecekti. Ülke yönetiminin o zamana kadarki Müslüman kimliği ret politikasının ve dahi güneyinde (Arakan) yaşanan sıkıntıların üzerine bu oldukça güzel bir haberdi.

'bırakın uçmak, kuşlara münhasır olsun'

'Yağmurları biriktir anne,
çağ yangınında tutuştum'

'yaşamak debelenir içimde
kıvrak ve küheylan'

Köylülere dağıtım bittikten sonra kamyonlara yüklenen yardım paketleriyle beraber yetimhanenin yolunu tuttuk. Sayısını hatırlayamadığım kadar çok çocuk vardı bu avluda. Yaygın şekilde anlatılan hikâyeleriyle yüzleşmekten ürktüğümüz kadar umutsuzluk gizliydi tebessümlerinde. Ergenliklerine

çeyrek kala Avrupa'ya satılacak olan kız çocuklarının gülüşleri ve ömürlerinin en beyaz döneminde uyuşturucu batağına sürüklenecek erkek çocukları vardı. Önlerindeki masalara şekerler koyarken -vicdan temizliğimizi iyice cilalarken yani bir nevi- akıbetlerini düşünmemeye çalıştık. Dünyanın

en uzun süren kırmızı ışıklarına, trafikte uzun bekleyişlere rağmen tek korna sesi dahi duymayacağınız ülkeye veda ederken yetimlerin gülen, buruk gözleri de eklenmişti zihinlerimize. Ama ertesi gün oldu. Bizler evimize döndük, her şey de normale...

HERKES MİYİZ? HERKES Mİ YAPILDIK?

Yeni doğmuş bir bebek hayal edin. Açıyor gözlerini büyük bir umutla dünyaya; annesi onu kucağına aldığı andan itibaren hayallere kapılıyor. Yürüyor, konuşuyor; elinde herkesin görmezden geldiği ağaç dalını kılıç yerine koyarak oynuyor. Gülücükleri hoşumuza gidiyor ve ona bakıp tebessüm ediyoruz. Sonra ise hiçbir şey olmamış gibi devam ediyoruz. Peki ya çocuğun hayallerini dinlemek için duruyor muyuz hiç? Hani kucağına aldığı oyuncak bebeğine mamasını yedirmeye çalışan ufaklıktan bahsediyorum.

Onlarla aynı sofraya oturup paylaştık mı yemeklerini? Hayali atlarına binip oradan oraya koştuk mu hiç? Yoksa onlara yaptıklarının saçma olduğunu, oyuncak bebeklerin mama yemeyeceğini, bir sopanın kılıç olmayacağını söyleyerek hayallerini mi öldürdük? Onları desteklemek yerine karşılarında mı olduk? Düşünecek olursak bu durumdan kimse rahatsız değil. Eğitim sistemi dâhil özgürce ifadelerimizi beyan edebildiğimiz ortamlarda sesimiz, fikirlerimiz bastırılır acımasızca. Ufaklıklar bizimle hayal dünyasını, kurgularını, bilinçaltının tüm gizemini ve heyecanını paylaşırken biz takındığımız

basamaklıp cümlelerin, daha doğrusu yıllarca bize aşılana bir kenara bırakmak zor geldiği için mi herkes olduk?

Herkesleşmek... Ya da herkesleştirilmek. İşte bu kimseden farklı bakmamak dünyaya. Bakanları da yadırgamak. Ah! Ne kadar ürkütücü... Her zaman herkesin biz olmasını istiyoruz. Bu yüzden herkes oluyoruz. Bilincinde değil ama hepsinin ucu aynada yüzleşmeye korktuğumuz zayıflıklara çarpıyor. Farkına varmaya başladıkça, birbirine bu kadar benzer insanlar gördükçe ihtiyacımız olandan daha farklı düşünebileni

aranmaya başlıyoruz hayatımızın her köşesinde. Uzun yıllara dayanan 'yaşantımız' kırılma noktalarımızın olmasına, kendini tekrar eden hayatlara neden olur ve çoğu zaman kendimizi keşfedemeden ve yaşadıklarımızın nedenlerini öğrenemeden bu hayattan geçip gideriz; bir rüzgâr misali.

Demek ki, anlam farklılıklarda, herkes veya herkesler gibi olmamakta, herkesleştirmemekte... Hayatın anlamı, renkleri bizleriz. Uyumak bizim elimizde olan bir şey, uyanmaksa bize bahşedilen müthiş bir fırsat.

"Çağdaş" bir yolculuğa var mısınız? Biletler Amerika'dan...

"Batılı insan turist olur, olabilir ama hicret adamı olamaz."

Sezai Karakoç

Asıl engel insanın göremedikleridir, gözünüzdeki perdeleri açın!

"Makineler bir elin beş parmağını çarmıha geriyorlar, akıl bir akreptir intihara hazır."

Erdem Beyazıt

Başımızın içinde olması gerekenleri başımızın üstüne koymayı saygı sanır olduk...

"Bir rahlenin kenarından akıyor hayat..."

Kaan Murat Yanık

Kimi bayrak var kanla kirlenmiş, kimi bayrak var kan hilalini aydınlatmış...

"Her Müslüman bir sancak adamıdır."

Sezai Karakoç

Beyinlerinizi parayla satmak, kişiliğinizi gâvura vermek demektir!

"Yazmak bedava, düşünmek bedava nasıl olsa(!)"

Kaan Murat Yanık

Zamanla kendi mezarını kazıyor insan...

"Bu mezarların karanlık çağına dayanıyorum..."

Erdem Beyazıt

RESİMLERİN DİLİNDEN

Gözler kanmaya müsaittir,
eğer ki kalpler de kanıyorsa
işte o zaman korkun!
"Dürtülerin serbest bırakıldığı,
dünün günahının bugünün
mübahı olduğu bir dünyada,
insan sarhoş bir gemi gibi
o limandan bu limana
yalpalıyor."

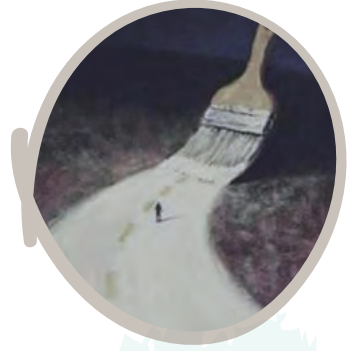
Kemal Sayar

Susmak bir erdemdir. Laf
ağızdan bir kere çıkar, ya
düşün ya sus!

"Konuşmak ihtiyaç olabilir,
ama susmak bir sanattır."

Goethe

Aydınlık gibi gözüken sonu
belli olmayan yollarda
sürüklenerek hayatınızı
karartmayın!
"Kendi tehlikesi peşinden
gider insan."

İsmet Özel

Hayata, kendi penceremizden
baktığımız gün kurtulacağımız
gündür.

"Kapitalizm yüz yüze
bakmamaktır çünkü. Çünkü
kapitalizm insansızlıktır!"

Tarık Tufan

Ne ekersek onu biçeriz, ayılın
artık! Uyanın kış uykunuzdan!

"İnsan ateşle oynuyor!"

Ali Ural

Kendi kanlarıyla beslenen
hainlerle dolu bu dünya!
"Savaş, bütün kıyıcılığına
rağmen bir vicdanın nefes
alabileceği kadar gözlerini
kapatabilir, bu canavarlar
asla!"

Tarık Tufan

Paranın candan öteye
geçtiği gün var ya, işte o gün
kaybettik!

"İnsanlar hangi dünyaya kulak
kesilmişse öbürüne sağlar..."

Zeynep Emre

BALIK ATTIM OLTAYA, İSTANBUL TUTTU BENİ

Sabahın erken saatlerinde sıcak yatağımdan kalkmak epeyce zor gelmişti. Ancak bugün böyle olmalıydı. Önemli bir işim vardı. Erkenden yol alıp Eminönü'ne gitmeli ve köprü'nün üzerinde balık tutan balıkçıların fotoğrafını çekmeliydim. Alencontre hazırlandım ve üstünkörü bir kahvaltıdan sonra yola çıktım. İlk otobüse yetişmeliydim, yoksa epey zaman kaybedecektim. Otobüsle bir saat kadar süren bir yolculuktan sonra Eminönü'ne ulaştım.

Hava henüz ışımaya başlamıştı. Bu kadar erken benden başka biri olmaz diye düşünürken Eminönü'nün, özellikle köprü'nün üzerinin kalabalığı beni oldukça şaşırttı. Satıcıların, tezgahların, balık tutanların sesleri birbirine karışıyordu. Bir cırcunadır almış başını gidiyordu. Hayatın tam kendisi karşımdaydı. Ne kadar canlı bir tablo vardı karşımda. Renklerin böyle canlısını hiçbir boya veremez, hiçbir ressam bu kadar canlısını çizemezdi. Manzaraya

hayran olmamak mümkün değildi. Kendimden geçmiş bir halde elim fotoğraf makinesine gitti. Objektifi ve flaşı ayarladım. Bu mükemmel anı kaydetmek için harekete geçtim. Deklanşöre bastım veee.....

Harika bir fotoğraftı. Uсталığa gerek yoktu bu fotoğrafı çekmek için. Sadece manzarayı alıp makinenin içine hapsetmiştim. Manzara bütün canlılığıyla makinemin içinde duruyordu. Hayran hayran bakmaktan kendimi alamamıştım. Anlatmaya kelimeler kafi değil ama dilim döndüğünce anlatmaya çalışacağım.

Önce gökyüzü takıldı gözüme. Tam bir renk armonisi vardı. Güneş, bulutların arasından sıyrılmaya ve tüm güzelliğini, sıcaklığını, ışıltısını insanoğluna sunmaya çalışıyordu. Bulutlar ise kıskançlık krizine tutulmuş da paylaşmak istemeyen, tüm güzelliği kendine saklamak isteyen kıskanç insanlar gibi güneşin önünü kapatmaya, onu engellemeye çalışıyorlardı. Alacalı, bulacalı bir hal kaplamıştı gökyüzünü. Beyazlı, mavili, şekil şekil bulutlar birbiriyle dans ediyor gibiydi. Şehrin üstünü bir yorgan gibi örtmüşlerdi. Kara kara bulutlar ise mavilerin üzerinden sıyrılmamak ve tahtlarından olmamak için kıyasıya mücadele ediyorlardı. Uzaklarda, ufukta belli belirsiz bir kuş, gökyüzünde özgürce, umarsızca bu harika manzaranın tadını çıkara çıkara süzülüyordu. İçimden o kuşun

yerinde olmayı diledim. O kadar istedim ki bunu, sanki bir an ayaklarım yerden kesildi de gökyüzünde süzülüyorum sandım. Gökyüzünün birkaç yerinde aynı manzara hüküm sürüyordu. Gökyüzünün güzelliğini tamamlıyorlar, ayrı bir güzellik katıyorlardı manzaraya. Sanki usta bir ressam son dokunuşlarıyla tabloyu tamamlamıştı. Bulutların şekillerini de kafamda şekilden şekile soktum. Kimini dev bir ejderhaya benzettim, kimini çok uzun dallara ve geniş gövdeye sahip ağaçlara. Kimi sanki kollarıyla başka bulutları saran devdi. Uzun süre gözümü alamadım gökyüzünden. Bakmaya doyamıyordu insan. Sanki büyülenmiş, hipnotize olmuşum. Bir histen başka bir hisse geçiyordum. Bambaşka bir

iklime dalmış gibiydim. Duygular anaförüne kapılmış gibiydim. Sanki hızla bir tren gidiyor ve bir vagondan başka bir vagona takılıp gidiyordu gözlerim. Bu kadar hızlı değişkenlik gösteriyordu hislerim. Nutkum tutulmuştu. Garip bir hale bürünmüştüm. Asıl manzara hala fotoğrafın kalanıydı. Daha ne kadar renkten renge, duygudan duyguya gireceğimi bilmiyordum. Sarhoş olmak için henüz içmeye yeni başlamıştım. Doyasıya manzarayı içmek istiyordum. Havasını doya doya içime çekmek istiyordum.

Gözlerimi gökyüzünden aşağı doğru kaydardım. Ufukta gözüme çarpan ilk yapılar, devasa Galata Kulesi ve Süleymaniye Camisi mi, Ayasofya mı anlayamadığım muazzam yapılarıydı. Epey bir çaba

sarf ettim anlamak için ama yine de hangisi olduğunu çözemedim. Ne fark ederdi ki! Her ikisi de muhteşem değil miydi? Her ikisi de muhteşem İstanbul'un muhteşem silüetleri değil miydi? Galata Kulesi, İstanbul'da, Galata semtinde bulunan tarihi kule. Kule 14. yüzyılda Galata'ya yerleşen Cenevizliler tarafından, 1348 yılında

bölgelerini yabancılara karşı korumak amacıyla, Galata surlarına ek olarak yaptırılmış. Galata surlarının baş kulesiymiş. 16. yüzyılda Kasımpaşa tersanesinde çalıştırılan esirler için zindan olarak kullanılmış, daha sonraları tersanenin ambarı haline getirilmiş, daha sonraları tersanenin ambarı haline getirilmiş. İlk uçan Türk olan Hezarfen Ahmed Çelebi, ünlü uçuşunu Galata Kulesi'nden yapmış ve Üsküdar'a kadar uçmayı başarmış.

Galata Kulesi, dünyanın en eski kulelerinden biri. 528 yılında Bizans İmparatoru Anastasius tarafından Fener Kulesi olarak inşa ettirilen bir kuleymiş. 13. yüzyılda Cenevizliler tarafından kullanılmış. 1453'te Fatih Sultan Mehmet'in İstanbul'u fethiyle birlikte Osmanlı İmparatorluğu'nun yönetimine geçmiş. Haliç'in, tarihi İstanbul'un, Boğaziçi girişinin

ve Asya yakasının benzersiz manzarası en muhteşem şekilde Galata Kulesinden görülür. Limanı ve şehri gözetlemek gayesi ile kurulan kule değişik amaçlarda asırlarca kullanıldıktan sonra, günümüzde de orijinaldeki gibi, manzarayı seyretme işi görmektedir.

Akıllı telefonlar internetle birleştiğinde gerçekten inanılmazı gerçekleştiriyorlar. Hemen telefonumdan internete girerek edindiğim bu bilgiler Galata Kulesine olan hayranlığımı bir kez daha artırmıştı. Oraya çıkıp şehre bakma arzusuyla doldum. Ancak şu an için maalesef bu mümkün değildi. Bu arzumu başka bir güne ertelemek zorunda kaldım. Ama ne olursa olsun mutlaka ziyaret etmek için kendime söz verdim. İstanbul'da yaşayıp da İstanbul'un bu güzelliklerinden mahrum kalmak çok acıydı. O kadar güzelliğe ne kadar duyarsızdık. Milyonlarca insan bu güzellikleri sadece dışarıdan bir silüet, bir sembol olarak görüyor, ama içine girip ziyaret etmeyi aklından geçirmiyordu. Kendimden utandım.

Gözüm diğer sembol yapıya gitti. Dediğim gibi Süleymaniye miydi, Ayasofya mıydı anlayamamıştım. İkisi hakkında da bilgi almak istedim. Yine telefonuma sarıldım. Birden interneti belki de ilk kez gerçek amacı için kullandığımı fark ettim. Böyle kullanıldığında gerçekten bir lütuftu insanlık için. Maalesef bizler bu lütfu faydasız işler için

kullanıyorduk. Sosyalleştirdiğini söylediğimiz internet aslında bizi asosyal yapıyormuş. Şimdi fark ediyordum. Aslında beni bu güzelliklerden, sosyallikten ediyormuş.

Önce Ayasofya hakkında bilgi edinmeye karar verdim. Bu yapı hakkında bildiğim sadece önceleri kilise iken Türklerin eline geçtikten sonra cami olarak hizmet verdiği ve sonradan müze haline getirildiğiydi.

Bu ve buna benzer dünya kadar bilgi söz konusuydu internet sitelerinde. Bu kadar bilgi bile beni afallatmaya, allak bullak etmeye yetmişti. Önce Galata,

sonra Ayasofya beni şaşkınlığa boğmuştu. Sırada daha Süleymaniye vardı. Onun beni ne kadar şaşırtacağını bilmiyordum. Sadece büyük mimar Sinan'ın olduğunu ve kalfalık eseri olarak yaptığını ve Kanuni'nin isteğiyle inşa edildiğini biliyordum. Bakalım beni ne sürprizler, ne şaşırtıcı bilgiler bekliyordu. Tabi ki yine şimdi benden daha akıllı olduğumu düşündüğüm telefonuma başvurdum. Çokbilmiş googla tıkladım ve Süleymaniye Camisi yazdım. Bütün ihtişamıyla Süleymaniye karşımdaydı.

I. Süleyman adına 1551-1558 yılları arasında İstanbul'da Mimar

Sinan tarafından inşa edilmiş cami. Mimar Sinan'ın kalfalık devri eseri olarak nitelendirilen Süleymaniye Camii, medrese, kütüphane, hastane, hamam, imaret, hazire ve dükkânlardan oluşan Süleymaniye Külliyesi'nin bir parçası olarak inşa yapılmış. Süleymaniye'yle ilgili çok daha ilginç detaylar çarpıcı bir şekilde not edilmişti.

“Mimar Sinan, camide verilen vaazın duyulması için akustik sistemi üzerinde çalıştı, sesin bir noktadan çıkarak caminin her köşesine eşit şekilde dağılması için çaba gösterdi.

Usta mimar, bu gayeyle Anadolu'da kullanılan turşu küplerinden içi boş 65 tanesini ağızları aşağıya bakar vaziyette ana kubbenin etrafındaki duvarlara yerleştirdi ve küplerin aralarını da yumurtanın akıyla sıvadı.

Bir rivayete göre Mimar Sinan'ın, akustiğin temini için camide nargile içtiğini, durum Kanuni Sultan Süleyman'a şikâyet edilince padişahın hışımla gelip baktığını ve Mimar Sinan'a bunun sebebini sorduğunu, Sinan'ın da "Sultanım, bakınız bunun içerisinde tömbeki yoktur, sadece su vardır. Bu, çektiğim

zaman fokurdayan suyun sesinin kubbeye nasıl ulaştığı ve caminin her noktasına eşit vaziyette nasıl dağıldığını temin için yaptığım bir çalışmadır" diyerek çalışmasıyla ilgili bilgi verdi.

Süleymaniye Camii'nin diğer bir özelliğinin de Mimar Sinan'ın ilk olarak buraya is odası yapmasıdır. Yapıldığı dönemde elektrik olmadığı için cami 275 adet kandil ve bunlara ek olarak mihrabın 2 yanına yerleştirilen dev mumlar ile aydınlatıldı. Mimar Sinan'ın yanan mumlardan çıkan isin camiye zarar vermemesi için orta kapının üstünde bir oda tasarladı,

kandillerden çıkan isin meydana gelen akımla mihrabın aksi yönüne hareket ederek kapının üstünde dışarıya açılan 4 adet küçük pencereden is odasına çekildi.

Sinan'ın, hava akımının is odası yönüne doğru olmasını sağlamak için camiye is odası merkezli yaptı, bu odada biriken isle de mürekkep elde edildi. Bu mürekkeple de o günün siyasi, dini, idari bütün fermanları yazıldı."

Aman Allah'ım! Ecdadımız bunları inşa ederken nelere dikkat etmiş, neleri düşünmüş.

İncelik ve zarafeti, akli, matematiği, sanatı bir potada nasıl buluşturup eritmiş. İnsan böyle bilgileri edinince geçmişine olan hayranlığı bir kez daha artıyor. Ecdada sevgi ve saygıyla doluyor.

Kanuni, kendi ihtişamını, kudretini tüm dünya görsün, herkes Osmanlının zenginliğini bilsin diye inşa ettirmiş camiyi. Gerçekten de bu zenginliği ve ihtişamı ortaya çıkarmış Mimar Sinan. Zaten ancak bir Mimar Sinan bunu başarabilirdi galiba. Deha Mimar, her açıdan dehasını, büyüklüğünü, ustalık dönemi eseri Selimiye’de gözler önüne sermiş zaten. Süleymaniye Camii, dört minaresini göğeyi meydan okurcasına dikmiş adeta ben buradayım diyordu. İnce bir kalem gibi görünüyordu minareler uzaktan. “Kalem kılıçtan keskindir” sözünü haykırıyor gibiydiler. Kılıçlar

kalktı, ama ben hala buradayım diyorlardı. Osmanlının en güzel sembol ve nakışlarından, sanat ve kültür tarihine düştüğü izlerden biriydi Süleymaniye ve herhalde sonsuza dek de böyle kalacaktı.

Tabi ki fotoğrafta dikkatimi çeken diğer tarihi nokta Haliç’ti. Buraya eskiden “Golden Horn” “Altın Boynuz” denirmiş. Neden böyle dendiğini öğrenmem için adres belliydi tabi.

Fener (Phanarion), İstanbul’un yedi tepesinden birinin üzerine kurulduğundan dik yokuşlu sokaklardan oluşur. Bizans Dönemi’nde Petrion (kaya) adıyla anılan semt, gerek Bizans Dönemi’nde gerekse Osmanlı Dönemi’nde Rum ailelerinin yerleştiği bir semttir. Rum ailelerinin tercih ettiği bir semt olmasının nedenlerinden biri 1600’lerde Patrikhane’nin

Fener’deki yerine taşınmasıdır. Rumlar, Fener’de taş konaklar, yalılar yaptırdılar. Çocuklarını dil eğitimi için Avrupa’ya yolladılar. Birden fazla dil öğrenen iyi eğitilmiş Rum çocuklar önce bürokraside, sonra Eflak-Boğdan Prensleri, Divan-ı Hümayun ve Donanma-i Hümayun’da tercüman olarak görev aldılar. Fenerliler’in yükselişi 1821’de Yunan İhtilali ile son buldu. Bugünlerde ise Rum aileler gitmiş ve onların evleri Anadolu’dan gelenlerin meskeni olmuştur. Altın Boynuz (Golden Horn) isminin doğuşu ile ilgili olarak sayısız efsaneye inanılır. Kimilerine göre boynuz benzeyen bu içsuyun güneş ışınları altında altın gibi parlamasıdır ona verilen bu ismin esbab-ı mucibes... Buranın ismiyle ilgili en bilindik efsane Yunan mitolojisine aittir. Adının buradan geldiği söylenir.

Bugün yeterince hayranlık yaşamış, kültür patlamasına maruz kalmıştım. Bir fotoğrafın sadece fotoğraf olmadığını anlıyor ve şaşıırıyordum. Meğer fotoğraf okumak gerçekten ilginç, eğlenceli ve bilgilendiriciymiş. Fotoğrafi yorumlamaya, okumaya devam ettim.

Denizin üzerine vuran ilk ışıklar cilveli cilveli oynaşıyordu. Gecenin yakamozları yerini bu cilveli ışıklara terk etmişti. Denizin üzerindeki takalar, sandallar, yatlar mavi bir patiskayı yırtar gibi denizde ilerliyorlardı. Sanki onların denizle buluşması hasretle birbirini bekleyip sonra kavuşan sevgililerin buluşma an'ı gibiydi. Bazı deniz taşıtları yorulmuşlar,

denizin koynunda yorgunluklarını gideriyorlardı. Anne koynuna sığınır gibi sokulmuşlar, taze denizin kokusunu ciğerlerine çekiyorlardı.

Keşke şu denizle sohbet etme imkânımız olaydı. Ne maceraları koynunda, derinliklerinde saklıyordu kim bilir? Asırlar boyu ne maceralara, ne hikâyelere, olaylara, savaşırlara, destanlara, efsanelere tanıklık hatta yataklık etmişti acaba? Dinlemeye doyamazdık ve bir ömrü tükettirdik dinleye dinleye sanırım.

Fotoğraftaki tarihi dokuyu, güzel manzarayı ne yazık ki sonradan yapılmış saçma binalar, taş ve moloz yığınları

bozuyordu. Tarihi dokunun içine gelişigüzel serpiştirilmiş estetik mimariden uzak faydacı zihniyetin binaları ne yazık ki bütün güzelliğin içine ediyordu. Sanki manzaranın kalbine saplanmış kara saplı bir bıçak gibi duruyorlardı. Bir güzellik bu kadar çirkinleştirilebilirdi. Avrupalıların "İstanbul Türklerin eline bırakılamayacak kadar değerlidir." sözünü milliyetçi tarafımla kabullenemesem de aklen hak vermemem mümkün değildi. Böyle bir güzellik onların elinde olsaydı sanırım nadide bir mücevher kıymetinde değer verirler ve koca bir elmas yahut zümrüt, yakut gibi işlerlerdi. Tüm dünyanın gözünün olduğu bu eşsiz şehri böylesine kahreden ne yazık ki onu çok sevdiğini

söyleyen bizleriz. Tarihimize, değerlerimize karşı çok hor davranıyoruz. “İnsan sevdiğini yerden yere vurmuş” sözünün tam karşılığı bu olsa gerek. Esefle söylemek lazım ki insanoğlu elindeki hazinenin kıymetini o hazineyi kaybetmeden anlamıyor. 1950’li yıllara kadar eski fotoğraflarda mükemmel bir manzara görünürken sonraki fotoğraflarda ne yazık ki katledilmeye başlanan ve nihayetinde katledilen bir İstanbul ortaya çıkıyor. Gerek belediyelerin ve çıkarıcı kişilerin yağmacılığı, gerek insanlarımızın vurdumduymazlığı, çevre bilincinin olmaması, bilinçli bir şehir planlamanın yapılmaması neticesinde güzelim şehir bu hale düşürülmüş. Divan şairi Nedim’in “Bu şehir- Stanbul ki bi misl ü behadır. Bir sengine yek pare acem mülkü fedadır.” diyerek övgüler düzdüğü, kasideler yazdığı şehir günümüzde yediği son darbelerle can çekişir bir halde. Zor nefes alıp veriyor. Vaktin belediye başkanı Nurettin Sözen zamanında doğalgazdan da yoksun olan ve kömürle boğulan İstanbul bugün az da olsa nefes alır durumda. En azından solunum yetmezliği gibi bir rahatsızlığı tedavi edilmiş durumda.

Gelelim Haliç Köprüsünün üzerine. Köprü’nün üzerinde oltalarını denize sarkıtmış birçok balıkçı var. Kimi zevkine gelmiş olta sallıyor, kimi nafkasının peşinde. Denize salınan oltaların görüntüsü bir curcunayı andırıyor. Bu kadar oltanın

aşağıda birbirlerine dolaşmaması enteresan. Ben sabahın köründe sıcacık yatağımdan zorlanarak kalkıp mecburiyetten buralara gelirken bazılarının sıcak yataklarını terk edip buraya olta sallamaya gelmesi bir tutku ya da bağımlılık olmalı. Başka türlüünü anlamak aklımın karı değil.

Fotoğraf karesinin en belirgin noktasında ise sabahın köründe üzerine balıkçı yağmurluğunu geçirip gelen adam takılıyor gözüme. Ağzında sigarası ve hala uykulu gözleriyle bana filmlerdeki sarhoş karakterleri çağırıştırıyor bir an. Adeta hayattan bezmiş bir görüntüsü var. Olta mı onu tutuyor o mu oltayı, belli değil. Olta elinden düştü düşecek gibi emaneten duruyor izlenimi veriyor. Zevk için değil de nafaka

için orada bulunanlardan biri sanırım. Saç sakal birbirine girmiş gibi berduş bir görüntüsü var. Ancak onu dinlediğinizde belki de sizi alıp götürecektir, yüreğinizin bir yerlerini kanatacak, değişik hislerin içinde boğacak bir hikâyesi vardır belki de. “Hayatta hiçbir şey görüldüğü gibi değildir” sözü düşüyor burada aklıma. Yüzündeki derin çizgilere bakılırsa kader epey çentik atmış gibi. Nice acıları, yoklukları, sıkıntıları göğüsledi belki de. Belki sevdikleri yıktı, en derin yerinden vurdu. Arkadan vurmuş da olabilir. Terk etmiş, yapayalnız bırakmış da olabilir. Her şey mümkün değil mi hayatta. Kendi kendime sakın önyargılı olma diye tembihleyerek fotoğrafı yorumlamaya devam ettim.

Kaşları çatıktı adamın.
Üzerinde uzun, mavi, şeffaf
bir balıkçı yağmurluğu vardı.
Çatık kaşlarını oltasını saldığı
noktaya vermiş, bir yandan da
cigarasından nefesleniyordu.
Ağzının kenarına yerleştirdiğı
cigara adamı tamamlayan bir
aksesuar gibi duruyordu. Adam
mı cigarayı çekiyordu, cigara
mı adamı, karar veremedim.
Çağımızda insan sağlığının en
büyük düşmanlarından biri
değil miydi bu tütün bozuntusu.
Maalesef şimdilerde çekme

yaşı 9'lara kadar düşmüş.
Epeyce de tüketiliyormuş bu
zıkkım ülkemizde. Dünyada
da tüketimi oldukça fazlaymış.
Çağımızın vebası denilen bu illete
epeyce de para yatırılıyormuş.
Çoluk çocuğunun boğazından
kısarak bu merete müptela
olanlar az değilmiş. Geçenlerde
televizyonda haberlerde
dinlemiştim. Kanserin en büyük
etkenlerindenmiş. Ne acı.
İnsanlar bunu kendilerine keyif
versin diye içiyor. Dertlerine
deva olduğunu söylüyor. Yazık!

Gerçi keyif verici bütün maddeler
böyle zararlı, yıkıcı, öldürücü
değil mi? Zamanla öldürüyorlar
yavaş yavaş.

Köprüye dikkat ettim biraz.
Köprünün gri boyları yer yer
aşınmış. Altan paslı, siyah
görüntüsü çıkmış. Bir turizm
cenneti olan ülkemize ve bu
nadide şehrine yakışmayan
bir görüntü. Hemen el atılıp
boyanmalı ve bu çirkin
görüntüler yok edilmeli, diye
düşünüyorum. Ayrıca gri renk

soğuk geldi bana. Daha canlı bir renk seçilebilirdi. Denizin mavisinde de olabilirdi mesela.

Köprünün üzerine dikilen sokak lambalarını da estetikten uzak buldum. Bence tarihi dokuyla uyuşan bir köprü ve lambalar yapılabilirdi. Osmanlı zevk ve mimarisine uygun bir köprü ve lambalar çok daha fazla güzelleştirirdi manzarayı diye düşündüm. Turistlerin çok daha fazla ilgisini çekeceğini, beğenisini kazanacağını

düşünüyorum. Bizim insanımızın bile hoşuna daha fazla gidecektir. En azından benim giderdi.

Fotoğrafın detaylarına girildiğinde çok daha fazla şey yazılabilir. Fakat onların bu fotoğrafta bulunmasını, bu manzarada, bu karede yer almasını istediğimi sanmıyorum. Sanırım göz görmek istediğini seçiyor, görüyor ve seviyor. Benim gözüme takılanların bu kadarıyla kalmasını istedim. Fotoğraf okumanın bir ilim,

ayrı bir sanat olduğunu şimdi çok daha iyi anlıyorum. Benim bu ilimden ve sanattan yoksun olduğumu düşününce bu bile benim için büyük bir başarı sanırım.

YEDİ GÜZEL ADAM

"Bu insanlar dev midir / Yatak görmemiş gövde midir" Böyle başlar Cahit Zarifoğlu'nun "Yedi Güzel Adam" adlı şiiri. Yedi güzel adamdan biri "kan" görür ve gereğini beller. Biri "aşk" görür ve gereğini beller. Ölüm girse koynuna / Ayırmaz aşkı yanından. Biri "yar", biri "bela", biri "dağ" diğeri de "sofra" görür ve gereğini beller. Şiirde yedi güzel adamın altısının neler gördüğünden bahsediyor. Yedinci güzel de "diğerlerini" görmüştür. Mesela beşinci bölümde "Yedi güzel adamdan biri / Bir gün bir dağ göreni / Durdu sevmeden bilmeden devinirken / Durdu durdu seyreyledi" mısraları vardır.

Bu yedi güzel adam; Sezai Karakoç, Nuri Pakdil, Mehmet Akif İnan, Erdem Beyazıt, Alaeddin Özdenören, Rasim Özdenören ve Cahit Zarifoğlu'dur. Kahramanmaraş'ta aynı lisede okuyan bu yedi adam, birlikte birçok dergi ve gazete çıkarmıştır. Biraz daha yakından tanımak istersek;

Nuri Pakdil

Kendi tabiriyle “muhafazakâr değil devrimci” bir kişiliktir. Bir Nuri Pakdil şiirini diğer şiirlerden ayırt edici iki vasfı “ses ve öfke”dir. Dilin en sade haliyle devrim yapar gibi yazar Pakdil. Pakdil’in öfkesinin kaynağını ise, “Benim işim/devrim/ yapmak” mısralarında bulabiliriz. Nuri Pakdil’in şiiri, mazlum milletlerin yanında yer almayı öngörür. Kudüs’e olan büyük bir sevgisi vardır ve bunu eserlerinden anlayabiliyoruz;

“Gel anne ol/Çünkü anne bir çocuktan bir Kudüs yapar/Adam baba olunca /İçinde bir Kudüs canlanır/ Yürü kardeşim ayaklarına Kudüs gücü gelsin.”

Abdurrahman Cahit Zarifoğlu

İçine kapanık ve durgun tavırları arkadaşlarının ona “Aristo” lakabını takmasında etkili olmuştur. Kendiyle ilgili şöyle der “Sultan” şiirinde; “Seçkin bir kimse değilim/İsmimin baş harfleri acz tutuyor/Bağışlamamı dilerim/Sana zorsa bırak yanayım/ Kolaysa esirgeme.” Başka bir konuşmasında da “Herkes buzdağının görünen kısmının şiirini yazar ya ben görünmeyen kısmının şiirini yazmaya çalışıyorum.” der Zarifoğlu. Farklıdır herkesten. ‘Batı diktasına karşı doğu protestosu’ yapar şiirleriyle. Afganistan, Suriye ve İslam diyarlarındaki sıkıntılar onun kalbinde bir yaradır. Otostopla Avrupa’yı gezer. 7 Haziran 1987 gününden beri kırlarda çiçekler onsuz açıyor!

Sezai Karakoç

Mistisizm, insanın mantık ve akıl yürütme yoluyla erişemediği ilahi ve doğaüstü denilen "hakikatler"i derin bir sezgi ile arama yoludur. Mistisizm için gizemcilik de diyebiliriz. Bu akımdan ve değişik imgelerden yararlanarak yazmıştır şiirlerini. En bilinen şiiri Monna Rosa'dır. "Tek gül" anlamına gelmektedir. Bu şiiri on dokuz yaşındayken Muazzez Akkaya'ya yazmıştır. Monna Rosa" için Sezai Karakoç; "Şairin dilinden olup bir rüyadan uyanışın anlatılışı gibidir" der. Şiir şöyledir;" Monna Rosa, siyah güller, ak güller/ Gülce'nin gülleri ve beyaz yatak/Kanadı kırık kuş merhamet ister/Ah, senin yüzünden kana batacak/ Monna Rosa, siyah güller, ak güller!"

Mehmet Akif İnan

Ali Fuat Birkan onun için şöyle der; "Akif İnan, divan şiiri nazım biçimini, hece veznini ve halk şiirini bir arada kullanabilmiştir. Divan şiiri ile günümüz arasında bir köprü kurmuş ve Türk şiirine yeni bir duyarlılık kazandırmıştır. O, şiirlerinde sosyal konuları, aşkı, tabiatı, sade bir ifade biçimiyle yansıtabilme başarısını göstermiştir. Onun şiiri, 'yerli düşüncenin ürünleri'dir. 'Zamanı aşıp çağı yenileyen' şiirlerdir. Mescid-i Aksa şiirinden dolayı "Kudüs Şairi" olarak anılıyor Mehmet Akif İnan. "Mescid-i Aksa'yı gördüm düşümde/Bir çocuk gibiydi ve ağlıyordu /Varıp eşliğine alını koydum/Sanki bir yer altı nehr çağlıyordu"

6 Ocak 2000 yılında vefat etmiştir. Ölüm temasını işlediği şiiri şu şekildedir; "Gövdemi kurşunlar sererse yere/Kırgın bakışların değdi bilirim/Ve ölüm konuğum olduğu zaman / Duyduğun vicdanın ayak sesidir."

Rasim Özdenören

İkiz kardeşlerdir. Rasim Özdenören öykü ve deneme yazarıdır. Dönemindeki batılı anlayışın aksine köyden esinlenerek, yazılarında insanın evrensel yanlarını ortaya çıkarmıştır. Rasim Özdenören kendisi için ihtiyatlı, 26 Haziran 2003 yılında ölen kardeşi Alaeddin Özdenören için ise maceracı der. Alaeddin Özdenören'in şiirine yalnızlık, ayrılık ve ölüm temaları hakimdir. Şair, çeşitli röportajlarında şiirinin İkinci Yeni ile başladığını ifade eder.

Alâeddin Özdenören

Bir şiirinde şöyle der; "Tutsak tutsak özgürlüğümüzü/
Duvarlara çarpa çarpa büyüyen/Birbirimizi tutsak.
Birbirimize tutsak olsak/Belki o zaman bulacağız
özgürlüğü."

Adil Erdem Beyazıt

İnsanlığın ebedi sorunlarını anlamak ve anlatmak, varlık-yokluk meselesi, yalnızlık, eşyanın tabiatı, sanat ve edebiyat, nereden geliyoruz, nereye gidiyoruz, ne olacağız konuları Erdem Beyazıt şiirinde bu temalar her zaman var olmuştur. En bilinen şiiri; "Müslüman yürekler bilirim daha/Kızdı mı cehennem kesilir sevdi mi cennet/Eller bilirim haşın hoyrat mert/Alınlar görmüşüm ki vatanımın coğrafyasıdır/Her kırılgı sorulacak bir hesabı/Her çizgisi tarihten bir yaprağı anlatır."

5 Temmuz 2008 yılında vefat etmiştir ve arkasında şu dizeleri bırakmıştır; "ölüm bize ne uzak, bize ne yakın ölüm/ölümsüzlüğü tattık, bize ne yapsın ölüm"

Kütüphanecimiz **Emel Hanım** ile *Röportaj*

• **Bera;** İlk olarak, klasik olacak ama neden kütüphanecilik seçtiğiniz, nasıl başladığınız, nasıl karar verdiğiniz ve eğitim hayatınız hakkında bilgi verir misiniz?

Emel Hanım; Aslında bilinçli bir şekilde başlamadım kütüphaneciliğe. İstanbul ve İstanbul Üniversitesi'nin sevdası sebebiyle tercihlerime yazdım. İstanbul üniversitesini

kazanmayı çok istiyordum. Sonra oradaki bölümlerden yazabileceğimi yazdım ve onların içinde de kütüphanecilik vardı. İstememdeki başka bir sebep ise dershaneye gittiğimde, orada ki müdürümün tavsiyesi idi. 'Kütüphaneciliği de yazalım Emel, tam sana göre, senin yapına uygun' dedi ve o şekilde Türkiye de ki bütün kütüphanecilik bölümlerini tercih listeme ekledim. Böylelikle adım atmış oldum.

• **Zeynep;** Peki üniversiteye geçmeden önce kitaplarla aranız nasıldı?

Emel Hanım; Kütüphane ortamını seviyordum her zaman. Sivas'ta okul yıllarımda kütüphaneye gidip ödev yapmak çok özel geliyordu bana ama tercih zamanına kadar kütüphaneci kavramını hiç düşünmemiştim. Kitaplarla aram iyiydi. Okumayı seviyordum.

• **Bera;** Kütüphaneciliğin başka çalışma alanları var mı, okul dışında?

Emel Hanım; Okuduğum yıllarda bölümümün ismi

"Kütüphanecilik" ti. 1995 mezunuyum. Şimdi ismi "Belge ve Bilgi Yönetimi" oldu. Biz dokümantasyon ve enformasyon bölümü ile ortak ders alıyorduk. Arşivcilik bölümünde de bizimkilere benzer dersler vardı. Sonuç olarak arşivlerde, belge ve bilginin olduğu her yerde çalışabiliriz. Ama tabi ki benim kütüphane dışında bir tecrübem yok.

• **Zeynep;** Daha önceki çalıştığınız yerlerle bizim okulumuzun kütüphanesini objektif olarak karşılaştırır mısınız?

Emel Hanım; Yenidoğu Okulları'na başlamadan önce 2 yerde çalıştım. İlk Eyüp İmam Hatip lisesiydi. Oda dolusu kitabı verdiler bana. 'Burada artık siz ne yaparsanız yapın.' dediler. Kütüphaneyi kurdum. Rafların siparişine kadar ben ilgilendim. 3 çocuk annesiyim ben. Onlar büyüüp okul hayatına başlayıncaya kadar çalışma hayatıma parça parça devam ettim. 2. işim Avustralya daydı. Özel bir okulda kütüphane müdür yardımcısı olarak çalıştım. Üç senelik bir çalışma hayatım oldu orada da. İlk iş yerimde bir düzen kurmam söz konusuydu. 2. iş yerimde bütün sistem

kuruluydu. Kitaplar hazır, sisteme girilmiş, raflara yerleştirilmiş durumdaydı. 4 arkadaş çalışıyorduk. Ben çoğunlukla öğretmen ve öğrencilerle ilgilenmekle görevliydim. Bunun yanı sıra kitapları kataloğa hazırlıyor, kaplıyor ve yerleştiriyordum. Oranın kitapları çok daha fazlaydı. Sistem tamamen oturmuştu. Benim düzenleyeceğim, temelden alacağım, hiçbir şey yoktu. Yenidoğu okulunda da kitaplar ve raflar hazır. Kitaplar kataloglanmıştı. Onları seviyelerine göre ayırdım. İlk, orta ve lise olarak. Kitapların sistemdeki düzenlemelerini yapmaya hala devam ediyorum. Bunlar işimin benim tarafımdan görünen yüzü. Diğer taraftan öğretmen ve öğrencilerimize hizmet vermeye devam ediyorum. Öğrenciler kitaplarını seçebiliyorlar. Ödünç alabiliyorlar. Sınıflar kütüphane saatlerinde kütüphaneye geliyorlar. Karşılaştırma derken hepsinin benim için ayrı bir güzelliği ve özelliği var.

• **Bera;** Bizim okulumuzda kaç kitap var peki?

Emel Hanım; Yaklaşık 4400 kitabımız var. Hali hazırda 500 e yakın kitap kataloglamayı beklemekte. 2.dönem itibarıyla 5000 kitabı geçmiş olduk.

• **Bera;** peki okulun kütüphanesinin dizaynı nasıl, uygun mu?

Emel Hanım; Sandalye ve masaların çok olacağı geniş bir mekâna ihtiyacımız var. Bu sevindirici bir durum. Masaların dizaynı ve genişliği, sandalyelerin uygunluğu konusunda kütüphanenin büyüklüğünü düşünürsek biraz daha üzerinde çalışılması gerekebilir. Yaz tatilinde bazı düzenlemelerin yapılması için yönetime bildirdim. Gerekli iyileştirmelerin yapılacağı belirtildi.

• **Bera;** peki rafların dizaynı uygun mu öğrenciler rahatlıkla kullanabiliyorlar mı?

Emel Hanım; Özellikle ilkökul öğrencilerimiz kütüphaneyi çok seviyorlar. İstedikleri kitaba bakıyorlar, dokunuyorlar. Şu an ki raflar çocukların ulaşımına engel olmuyor. İlkokul kitaplarını üstlere koymuyorum. Onların ulaşabilecekleri boyutta koyuyorum. Hatta görsünler diye hepsini sergiler gibi koyuyorum.

• **Fatmanur;** sizce okul kütüphaneleri okuma kültürünü kazandırmada nasıl bir rol oynuyor?

Emel Hanım; Biz burada onun başlangıcını yaptık. İlkokul ve ortaokul sınıflarımızın haftada bir kütüphane ders programları var. Öğrenciler kütüphaneye gelmekten çok hoşlanıyorlar. İlkokul öğretmenlerimiz sınıflarında kitap okuyorlar. Sonra okudukları kitabı beraberce yorumluyorlar. Öğretmen sorular soruyor, öğrenciler cevaplandırıyorlar.

Daha sonrasında öğrenciler rafların başına geçip, kitaplarını seçiyorlar. Böylece kütüphane kavramının çocukların zihninde yer ettiğini düşünüyorum. Özellikle küçük sınıflarımızın öğretmenleriyle beraber bu gelişleri çocuğun kütüphaneye gitme alışkanlığı kazanmasında çok rol oynuyor. Kitapları seçerken çok heyecanlı oluyorlar. Sene başında tüm sınıflarımıza kütüphanenin ne olduğunu, neden kurallara uymaları gerektiğini, kitapların kenarlarındaki etiketin ne olduğunu, kitabın numarasına göre nerede olması gerektiğini ve bunun önemini anlattım. Sorularını cevaplandırdım. Bu bilgilendirme gerçekten hem tanıtmak hem de raflardaki kitapların düzenini korumak açısından çok faydalı oldu.

• **Fatmanur;** okuduğum kitaplar boş olmamalı, bir şeyler kazandırmalı. Şimdi internet üzerinden kitap yazmak yaygın oldu. Bütün gençler gereksiz kitapları okuyorlar. Yaşıtlarımın onları okumasını istemiyorum açıkçası. Normal kitap okumak yerine bunları okumayı tercih ediyorlar.

Emel Hanım; Evet maalesef. Bu gerçekten üzücü. Öğrencilerimize kitap sevgisinin kazandırılması için elimizden geleni yapmaya çalışıyoruz. Hocam internette okumak varken neden kitap alayım ki diyen öğrencilerim oluyor.

Bende onlara kitaba dokunmanın, kitabın kokusunu almanın, bundan huzur bulmanın okumak kadar önemli olduğunu söylüyorum. Tabii düşünceme katılmayanlar oluyor ama olsun. Gerçek bu.

• **Reyhan;** insanlara kitap yazmaktan daha çok internete yazı yazmak daha kolay geliyor. Bilgiye ulaşma noktasında bilgisayar tercih edilebiliyor. Öğrenci araştırma yapacaksa önce kitaplardan araştırсын istiyorum. Bilgisayarı tercih etmek isteyene, önce kitaplara bakmasını öneriyorum.

• **Zeynep;** peki sıkılıyor musunuz kütüphane ortamından?

Emel Hanım; Bu soruyla zaman zaman karşılaşıyorum. Yok sıkılmıyorum. Yaptığımız düzenlediğimiz geri planda o kadar iş var ki. Hem de detay gerektiren. Şimdi burada anlatmam mümkün değil. Yani işin görünmeyen tarafı. Bunlarla uğraşırken vaktin nasıl geçtiğini anlamıyorum bile. Beni sıkın tek şey ne biliyor musunuz? Öğrencilerimizin kitaplarını vaktinde teslim etmeyişi. İade zamanlarını geçirmelerini istemiyorum. Çünkü aldıkları bir kitap başka bir öğrenci tarafından bekleniyor olabiliyor.

• **Reyhan;** Kütüphane de cam var boylu boyunca bu sizce kötü bir etki yapar mı öğrenci için? Okurken dikkat dağıtır mı?

Emel Hanım; Kesinlikle çok güzel bir şey. Evinizde elinize kitap alıp kendiniz için hışı bir ortam bulursunuz ya aynen öyle. Öğrenciler de öğretmenler de buranın ortamını çok sevdiklerini huzur bulduklarını söylüyorlar. Sandalyelerini cam kenarına götürüp okuyan çok öğrencim var. Şimdiye kadar olumsuz bir eleştiri duymadım.

• **Bera;** kütüphane konum olarak ortada bir yerde, bu ses anlamında bir sorun çıkartıyor mu?

Emel Hanım; Hayır çıkarmıyor. Önemli olan iç mekân. İçerde az bile ses olsa bu rahatsız edebiliyor. İçerisi sessiz ise dışardan gelen sesin hiç ehemmiyeti olmuyor. Dışarda ses var ama biz huzur içerisindeyiz hissiyatı bile oluyor diyebilirim.

• **Bera;** Kütüphane kültürü hakkında ne düşünüyorsunuz.?

Emel Hanım; Okullarımızda kütüphane anlayışı yeni yeni yerleşiyor. Kabul edelim. Hele devlette sıfır kütüphane. Var olanların personeli yok. Sorumluluk öğrenci üzerine veriliyor. Ancak özel okullarda kütüphane kavramı daha ciddiye alınıyor. Ülkemizin genel sorunu bu. Hayatımızın bir parçası değil kütüphane. Avustralya'da ailecek geliyorlardı kütüphaneye ve çıt çıkmıyordu. Ben burada öğrencilerimizin sessiz olması gerektiğini zihinlerine hala yerleştirmeye çalışıyorum. Bu konuda gerçekten çok

zorlanıyorum. Kütüphane, hayatımızın bir parçası olsaydı eğer uyulması gerekli kuralları, özellikle sessiz olunması gerektiğini söylememize gerek kalmazdı. Sessizlik doğal bir davranış haline gelirdi.

• **Reyhan;** aslında temelinde istemek geliyor. Sonuçta öğretmeni oku dese ve öğrenci zorla okusa ne faydası olabilir ki?

Emel Hanım; Yani kütüphaneye gitmeyi tercih ediyorsa eğer bir fayda görmeli.

Hiç kitapla tanışmamış bir öğrenciye gel hadi kitap okuyalım diyemezsin." Ben hiç okumadım hocam" diyor." Dokunmakla başla, sen seç, isimlerini oku, resimlerine bak" diyorum. İsrar ediyorum. Oda ısrar ediyor "hocam siz verin" diye. Ama yine de en ince kitabı zoraki alarak gidiyor. Olsun başlangıç olarak görüyorum. O ince kitaptan belki bir şey yakalar yarın gelir kalınını alır. Kitap sevmiyorum diye bir şey yoktur. Sadece aradığını bulamamıştır.

• **Reyhan;** bir insanın eline telefon geçince kitap okuması değişiyorsa bu o insanın içinden gelmediği anlamına gelir. O yüzden bu biraz anne-baba meselesi oluyor.

Emel Hanım; Evet, o konuda haklısın. Ama okulda bazı aileler çok bilinçli. İnanın ki onları gördüğüm zaman teşekkür etmek istiyorum. Her gün

çocuğu kitap değiştiren aileler var. Her geçen gün aileler bu konuda daha da bilinleniyor. Bu röportajımız vesilesiyle ben değerli velilerimize de seslenmek istiyorum. ęrencilerimizin kütüphaneye uğramaları konusunda yreklendirsinler. Emanet kitap alıp okumasını teşvik etsinler. Bu konuda bilinçli olan aileleri tebrik ediyorum.

Diğer ailelerimizi de bu duyarlılığa davet ediyorum.

• **ok teşekkür ederiz röportaj için.**

Emel Hanım; Ben teşekkür ederim. Çok zevkliydi.

LÜGATİ BAŞTAN YAZIYORUZ

HAYA

Kişinin, alnındaki secde izi belli olmasın diye önüne bakarak yürümesidir.

HASRET

Mesafesiz özlemdir, sevdadır.

SONBAHAR

İnsanın içinin yaprak döktüğü mevsimdir.

YAĞMUR

Çöllerin imkansız aşkıdır.

DOST

Bakışlarımızı emanet ettiğimiz kişidir.

FİĞAN

Çoğumuzun kulaklarını ve gözlerini kapatıp duymamaya çalıştığımız dünyanın birçok yerinde ölüm korkusuyla dolu acıklı feryatlarıdır.

DUA

İki avuç arasındaki sırdır.

SABIR

Ağladıktan sonra akan gözyaşını bilerek silmemektir.

VATAN

Seccade kokusudur.

HAYÂ

X veya Y hormonunundan değil vicdandan gelen hicap duygusudur.

ÖLÜM

Şiirin, yüze çarptığı andır.

HÜZÜN

Bir çocuğun yetim kalmasıdır.

ARAMA YAPMAK

Kısacası biz size güvenemiyoruz, sizi baştan aşağı tarayacağız anlamına gelen en büyük tacizdir.

ERGENLİK

Beş dakika önce ağladıktan sonra hiçbir şey olmamış gibi gülmektir.

İNSAF

Batı'nın bize öğretmeye çalışıp, kendisinin uygulayamadığı adalettir.

DÜNYA

Doktorları sağlığı, hukukçuların adaleti, üniversitelerin bilimi, hükümetlerin özgürlüğü ve medyanın bilgiyi yok ettiği Samanyolu galaksisine ait bir gezegen.

YAREN

Dost, arkadaş, sırdaş, sevilen, sırlarınla beraber duygularını alıp götürən, taşıyıcı, salıncak. Farsçadan türetilmiştir. Sağduyulu, enerjik, geçmişle barışık.

POZİTİVİZM

Gizli şıktır, örtülü kâfirliktir, saklı gâvurluktur.

MİSAL

Arapça kökenli bu kelime örnek, benzer anlamındadır. Emsal, gibi bakılabilecek güzel şeyler gözlemlenebilir düşler. (???)

BARIŞ

Yetim başı okşayan, gözyaşı silen kelime

EVVEL

Dilimize Arapçadan gelen bu kelime 'en önce gelen' anlamındadır. Geçmiş, önceki, ilk, eskide kalmış, mazi, mukaddem, kutsal, mukaddes, evveli sonrası...

MERHAMET

Bu devrin bir korkudan kaçır gibi kaçtığı olgu

CÜRÜM

Hepimizin alıştırılmaya çalışıldığı, kimsenin anlamını bilmediği kelime

İNSAN

Unutan varlık

CEP TELEFONU

Sosyal ilişkileri zayıflatan alettir.

USTALIK

Acemi olmayı bilmektir.

Racism

More Than Just a Social Problem

Racism is a social problem that has occurred many years ago and it has passed through many phases. The oldest and most harmful of all is slavery. As we see from the "The problem of slavery and persecution" with the discovery of the New World, the institution of slavery grew to proportions greater than had been previously conceived. In 16th century Peru, to counter the inhuman system of slavery in the colonial economic systems finally introduced the great basic debate concerning the question of human rights.

Governments have also endorsed the extermination (ethnic cleansing) of entire classes or races of people. Racism is devastating to a country and its culture. Racism causes tremendous moral, cultural, and economic suffering to a country. When the seeds of hatred and ethnocentrism are planted and fostered in society, it negatively affects every area of life.

In a relevant example, white supremacy in America extends over centuries, and even the abolition of slavery could not end

racism. Instead, it permeated throughout society in other ways in a racial caste system known as Jim Crow.

More than a set of laws, it was a way of life that kept people of colour from exercising their rights as full citizens. Jim Crow sent a message that whites were superior to other races, particularly the black race, in all ways, including behaviour, intelligence, morality, and social status. The laws were so pervasive that they regulated every aspect of life, including socialization, sexual relations, marriage, housing education, entertainment, use of public facilities, and voting rights.

Those that took a stand against white supremacy risked threats, intimidation, violence, and murder. Legalized racism from federal and state governments continued in the United States until the late 1960s. Yet, even

in the 21st century, legislators continue to pass racially discriminatory laws as evidenced by the 200+ segregation cases the Department of Justice is currently pursuing.

“Segregationist policy taxes all citizens not only on a financial level but on a civil, mental, and emotional level with reduced property values, a strain on community relations, tension and violence, depression and anxiety, the desperation of being deprived of the most basic of needs, the threat of arrest and conviction, and the confusion of changing law in rapid succession. The cost of ignorance and abuse is way too high; and Americans simply cannot afford the bill anymore.” (Lugo, 2014.)

Racism does not allow for a collective contribution of its citizens, which is a critical component of a country’s development and success. If a

class of people is not allowed to be educated, they cannot make important contributions to society in technological, economical, and medical arenas. The denial of quality education to certain groups of people only serves to obstruct the economic progress of a nation.

If a class of people is not allowed to participate culturally, we fail to understand and appreciate our differences and similarities. We become increasingly ethnocentric. We fail to develop socially, unable to get along with our fellow man. No matter how hard a society might try to separate classes or races, the bottom line is that, eventually, we will, at least on some occasions, share the same space. Therefore, it is imperative that we are accepting, not merely tolerant, of others. The connotation for tolerance is that one must acknowledge the other, whereas acceptance

encourages complete participation and fellowship.

Racism destroys our morality. No matter what a person's culture or religious belief, racism is based on hypocrisy. To illustrate this point, the Muslims have a commandment, issued by Prophet Muhammed, to "Verily, Allah the Exalted created Adam from a handful which He took from the earth, so the children of Adam come in accordance with the earth. Some come with red skin, white skin, or black skin and whatever is in between: thin, thick, dirty, and clean." Most religions have similar philosophies governing their social morality. Yet, there is the hypocrisy in going out

into the night to burn crosses or participating in hate crimes. Racism is powerful enough to undermine their Golden Rule and turn it upside down.

Many times we, as societies and individuals, think that racism will dissipate on its own; so, we ignore it, repeatedly. In 1963, Martin Luther King, Jr., made a profound statement in his "Letter from Birmingham Jail":

"When you suddenly find your tongue twisted and your speech stammering as you seek to explain to your six-year old daughter why she can't go to the public amusement park that has just been advertised on television, and see the tears

welling up in her eyes when she is told that Funtown is closed to coloured children, and see ominous clouds of inferiority beginning to form in her little mental sky, and see her beginning to distort her personality by developing an unconscious bitterness toward white people, you will understand why we find it difficult to wait (for change)."

His message is so clear that racism is most damaging to the children in the society in which they live.

The pathology is dehumanization. The cure is humanism.

Interview with **Yenidoğu School's** General Director **Mr. Abdullah Aksu**

SP- Can you briefly tell us about yourself Mr Aksu.

AA- I am from Erzurum but grew up in Rize. I studied psychology at Istanbul University. I am married to a counselor who works in education too. I have a twin boy and girl and a younger son who are all at Yenidogu Schools.

SP- Can you please tell us about the reasons for founding Yenidogu?

AA- As we all know, everyone easily founds new schools. There are so many different kinds out there. Everyone makes traditional Turkish pastry the 'su borek', but you would prefer the perfectly made one wouldn't you? Our initial

aim is to protect our students. Secondly, we want to prepare our children for the 21st century equipped with the codes of our ancient culture. We want students that are knowledgeable about everything from the hospital system Sultan Bayezid II had built in 1488 in Edirne, from the maps Piri Reis drew to the innovations Bill Gates made in the 20th century. We want students that appreciate their roots, their culture, their religion and use all this to better themselves as citizens of their country and the world.

SP- Is there are reason for you choosing to be a teacher/ councilor/director? And have you ever regretted your decision?

AA- I started university in 1991. I was a good student and got into university with a high score. But I wasn't happy with my choice so I fell into depression that first year. One of our neighbours convinced my dad that I should go into psychology because a psychologist that worked in the same hospital as himself earned a lot of money. I actually wanted to study law but I was sent to Istanbul University Psychology. The second year I started to enjoy the course and I haven't regretted it ever since. It's a degree you can use in different fields, you can work in hospitals, in schools or forensic science. I actually did a masters in forensics.

SP- What was the hardest subject for you during your schooling?

AA- I never liked maths. My favourite subjects were PE, biology and literature. I became a good reader because of my literature teacher.

SP- What will this school have contributed to us when we graduate?

AA- Well we haven't had any graduates as yet and there is quite a while for that. But I can say; it isn't important what you eat, how you eat or where you eat, the important thing is who you eat it with. It will be you students who create this image. You will add to Yenidogu's value or decrease it. We are trying to build a solid learning

environment for you. We want to see academically well performing students, but first we want them to be able to use 21st century skills, apply them to their lives, respect their families and environments and serve their country.

SP- Is there a message you would like to give us?

AA- I would like to say; never refrain from telling the truth. Whatever mistake you may have made, know that it is okay and it isn't a reason to not tell the truth. Respect your parents and be the children that are in the prayers of their parents. Don't allow negative popular culture to have effects on you and make you think that it's okay to disrespect your parents.

20. HOW DOES LEARNING FOREIGN LANGUAGE HELPS TO IMPROVE OURSELVES

I was having a conversation with my English teacher (Melhem Aladas) concerning the importance of learning another language to build your personality and develop your communication skills when he asked me to find

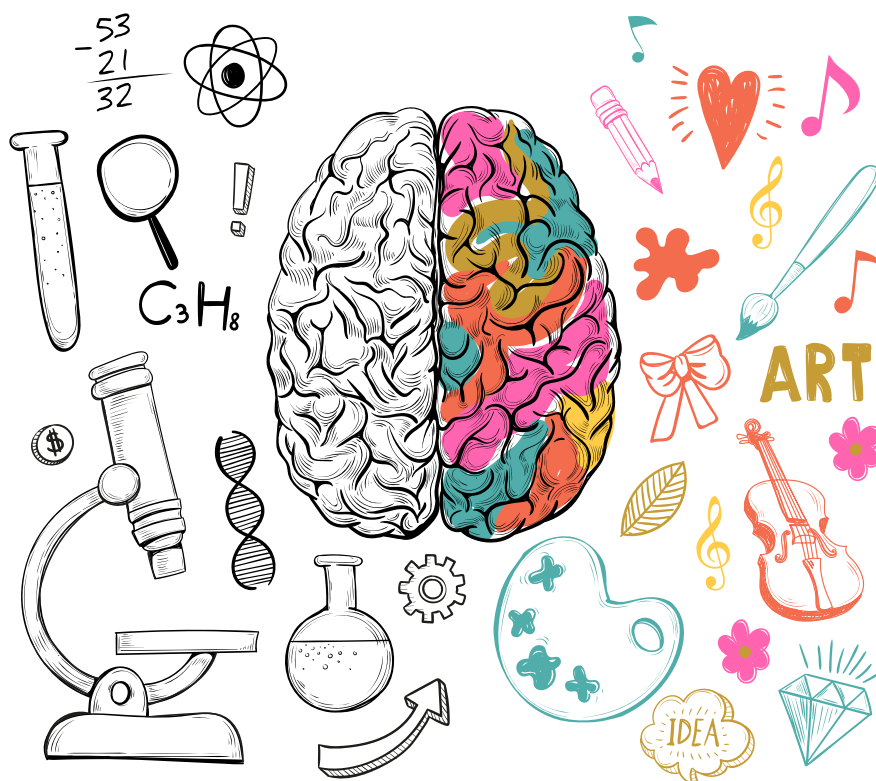
out more about the topic. While browsing the internet, I was really surprised to discover the mind blowing fact that learning a new language helped increase the brain size.

Learning a New Language Increases Brain Size and Connectivity

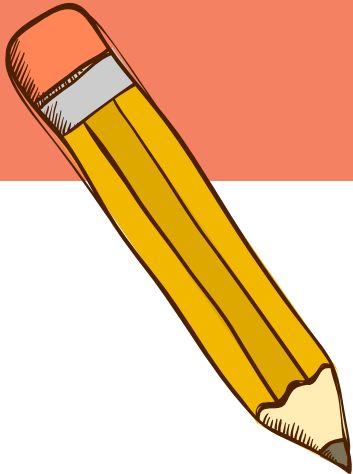
Learning a foreign language can increase the size of your brain's language center and the hippocampus — the area of the brain responsible for forming, storing and retrieving memories. This is what Swedish scientists discovered when they used brain scans to monitor what happened when someone learnt a second language. The study is part of a growing body of research using brain imaging technologies to better understand the cognitive benefits of language learning. Tools like magnetic resonance imaging (MRI) and electrophysiology, among others, can now tell us not only whether we need knee surgery or have irregularities with our heartbeat, but reveal what is happening in our brains when we hear, understand and produce second languages. In a Swedish study, young military recruits were taught new languages. By measuring their brains before and after the language training, researchers had a unique opportunity to observe what happened to the brain when

learning a second language. MRI (magnetic resonance imaging) brain scans showed that study participants increased the size of their hippocampus. In another study, English speakers' brains were monitored as they learned Chinese vocabulary.

The brain's ability to constantly change and grow through language learning — is greater than previously realized. So at this point, while you think about the above research, I believe I should probably go and study some English and Arabic.

Interview with **Yenidoğu School's** Campus Coordinator **Mr. Muhammed** **Bahaddin Koç**

YSA: Mr. Koç can you please tell us about your background.

MBK: I'm from Konya in Central Turkey. After completing highschool there I got into the Sociology department in the city's university. I am married with three children. I have a

daughter and son who are students at Yenidogu and a baby daughter too.

I like spending time with my family in nature as it gives me inner peace. I believe the more peaceful you are at home the better you perform in your job, so the slogan would have to be "happy wife, happy life."

YSA: What do you do in your free time?

MBK: Unfortunately, as my job is rather demanding I don't have much free time. But when I do I spend it with my family in nature.

YSA: What is the one thing you cannot give up?

MBK: Tea. I can't think of a life without tea. It has always been important in my life. I remember when I was in university a friend has invited me over. We had

dinner and then he casually asked me, "do you want some tea?" I couldn't believe he could even ask, was that even a question.

YSA: What is the most recent book you read? Is there anything you would like to recommend?

MBK: First of all, I would like to say that I don't see reading as a free time activity. I try to stick it into my daily schedule. If for some reason I have given a break I like starting back with a Mustafa Kutlu book. I am currently

reading Cemil Meriç's 'Bu Ülke' (This country.) I would especially like to advise my students to read about recent history from reliable sources.

YSA: Can you please briefly tell us about Yenidogu's mission?

MBK: I would like to start with thanking you as this is a chance for us to talk about our system the BES which stands for 'Holistic Education System' for the first time in English. We perceive education as a whole. It has to components to it; a concrete

component and an abstract one. The concrete system is made up of four major elements that we can control; school, teacher, curriculum and material. We have a department that produces our own materials and a department to train our own teachers, and of course the most important element: the student. Our aim is to train our teachers, produce our own materials and apply it all within an holistic approach.

We look at the student from a holistic point of view. No child's education is complete if it is just the academic side you deal with. If a student is academically well but is morally failing we aren't doing the right thing. Or if a student is morally superb but is academically weak we

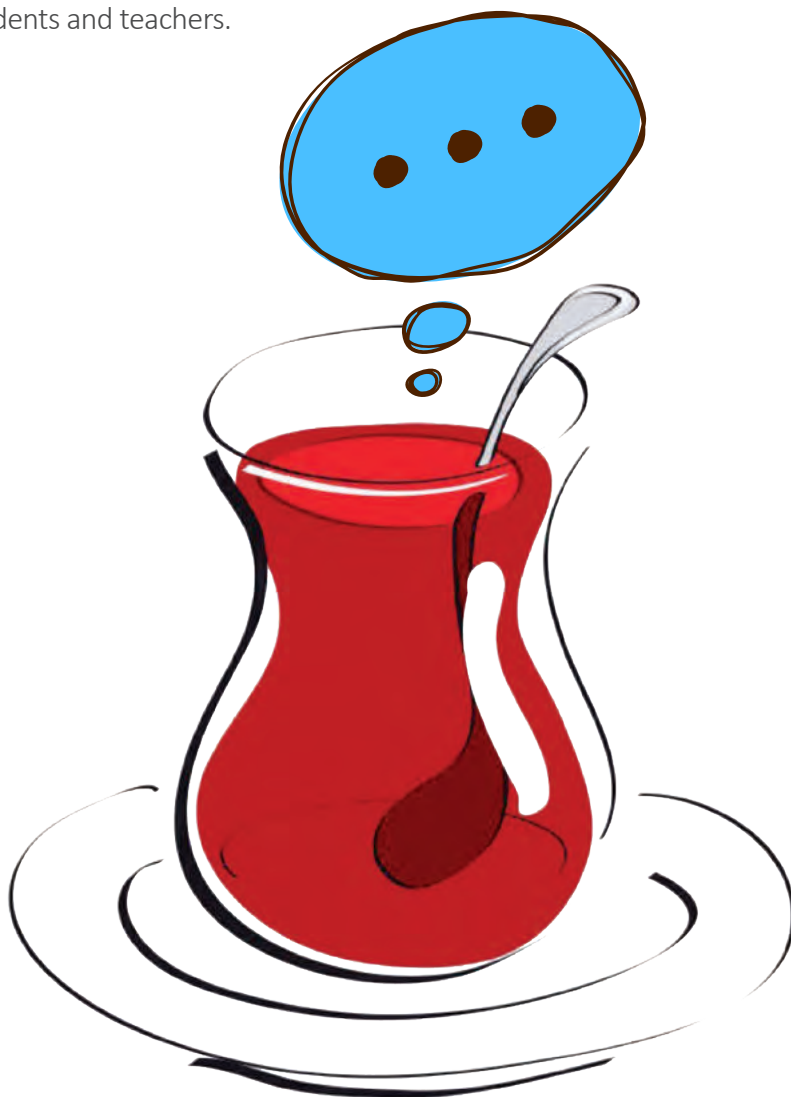
aren't on the right track ever. So our aim is to support students academically, emotionally and morally.

YSA: What new ideas would you like to apply in Yenidogu?

MBK: I don't want to talk about big and glossy ideas. The most important thing for me as a campus coordinator is that students and teachers come to school happily. We want happy students and teachers.

YSA: What makes Yenidogu different from other schools?

MBK: Frankly speaking we are different in many ways. But I think the most important difference we have with other schools is the BES (holistic education system) approach. We want well-equipped students for the future, so we are trying to educate them in every possible way.

THE PLATYPUS

HALF MAMMAL, HALF BIRD

I was in an English lesson when my English teacher mentioned an animal, which was half mammal half bird. Can you believe it?? The PLATYPUS. I browsed the internet and found out stunning facts about this amazing animal someone called The Duck Billed Platypus. The Platypus is one of the strangest looking mammals on earth. The Platypus is a solitary animal, and spends most of its life in the water; they are active at night and spend the days resting in their burrow. The animal is a species only to be found in Australia.

The platypus was given its scientific name, Platypus (flat-foot duck), in 1799 by George Shaw, a parson turned Keeper of the Department of Natural History of the Modern Curiosities of the British Museum.

His description of the platypus was based on a single skin and accompanying sketch sent by Hunter to the Literary and Philosophical Society in Newcastle upon Tyne in 1798.

The creature, with its fur, duck bill and webbed feet, would have appeared even stranger when they found out that it laid eggs and suckled its young. No animal was known to do that.

We know that platypuses live for something like 12 years and breed for almost their entire life span- there is one report of a lactating female who is at least 11 years old. Still, after almost 200 years, there is no record that anyone has ever seen an egg being laid.

CHESS

Chess is a board game played between two players with a chess board and stones. Tournaments are organized around the world and the game is clasified as a sporting event.

This game is played with 32 chess pieces on an 8×8 square area called a chessboard. A total of 64 squares are divided up into half white and half black. The sides take white and black colored pieces and the game evolves as each player makes one move at a time. At the beginning of the game each player has 16 pieces. They are king, queen, knight, bishop, rook and pawn. The object of the game is to checkmate the opponent's side.

Chess dates back to the Egyptian pyramids. Chess was played in 6th century in India. By the 10th century chess had sprend to all of Asia, the Middle East and Europe. The game entered Europe in the 15th century and was played amongst nobility, thus it was called "the royal game". The rules and sequences showed various changes over time and became the standard of today in the 19th century. Chess spread throughout the intellectual upper strata of society in 20th century Europe and became one of the world's most popular games.

Since the middle of the 19th century there has been regular chess tournaments. The first official world champion is Wilhelm Steinitz. The World Chess Federation (FIDE) was established in 1924.

Künye

Yenidoğu Okulları Öğrenci Gazetesi

Yazılardan yazarları sorumludur. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilirsiniz.

Yayın Danışmanları

Münire Handan Kaya
Rasim Ustaosmanoğlu

Editörler

Muhammed Bera Başpınar
Yusuf Ameen Ghelem
Reyhan Dağdemir
Zeynep Emre

Yayın Kurulu

Muhammed Bera Başpınar
Yusuf Ameen Ghelem
Reyhan Dağdemir
Zeynep Emre

Yapım

www.YGADV.com

Adres

Örnek Mah. Cahar Dudayev Cad.
Ferah Feza Sok. No:9, Ataşehir / İst.

Tel: (0216) 474 10 75

e-mail

bilgi@yenidoguokullari.com

yenidoguokullari.com

Aleppo; a death station

They called themselves humans and killed a million people,
So called Humans? They ripped apart Aleppo, Damascus, Baghdad and many more,
And not a single one of 'them' stood up and said that this is illegal,
Innocent people were killed, and there was not left a single door,
A single door; home, heart where there was not war
And in front of our eyes collapsed a 5000 year civilization,
We blocked our ears, closed our eyes, shut our mouths
and left these at our backdoor,
This is not just a narration, it's a dying nation!

We were attacked by a wild boar,
we did nothing but swore!
Aleppo; a death station,
This may not be a content illustration,
But I assure you, with faith in our hearts, this will only be a small duration!

İbrahim Berat Ertuğrul

YENİDOĞU
OKULLARI